

Перший розділ

— Коли весь світ готувався відпочивати в суботу, інший світ намагався уникнути кінця світу. Це не було щось типу апокаліпсиса, або метеорита, але світ добряче перевернувся з ніг на голову, — саме так відповіла б Банко, якби її запитали чим займалася ці пів року.

Та нікого це не цікавило, й сама дівчина навряд погодилася б це знову переповідати. Навіть не могла точно зрозуміти, коли саме все пішло не так.

Отже, чи є місце на Землі де на запитання "хто ти", відповіді немає?

Є на Землі один таємний острів де змішалось все. Змішалися люди різних націй, які вже забули свою батьківщину. Злилися в одне традиції, віра та культура. Тут люди говорять всіма мовами світу, а на кожній вулиці свій діалект.

На прилавку маленького ресторанчика поряд з японськими стравами, стояли французькі, норвезькі та кілька китайських. Не знайшовши страви собі до смаку, сварку заварив один італієць.

— Допоможи мені, — вигукнула французькою темноволоса дівчина, що працювала тут офіціанткою, — я геть не розумію, що він хоче!

Цей ресторанчик знаходився на березі моря. Тут завжди яскраво світило сонце та було тепло, лише інколи з моря дув холодний вітер, який похитував на деревах листя. Якби не вони, то не було б взагалі ніякого затінку, під яким повісили гамак — це було найулюбленіше місце іншої дівчини, яка теж тут працювала.

Дівчина одягнена в чорні шорти з червоною гавайською сорочкою. На світлому волоссі лежали чорні окуляри, а шкіра була засмаглою від сонячних променів. Вона була доволі лінивою, тому здавалося, що більшу частину дня просто спала в гамаку, накривши обличчя книгою про міфологію, яка завжди була на одній і тій же сторінці. "Оживала" лише під вечір, але все одно більшість просто стояла та приймала замовлення у відвідувачів, так, як знала багато мов та діалектів. Це дозволяло їй говорити з усіма навколо, хоч не надто цього хотіла.

— Що сталося? — дівчина ліниво підвелася.

Італієць щось швидко говорив італійською, а час від часу в його балаканині проскакували слова німецькою. Когось би іншого це збило, але не ту дівчину. Якщо прислухатися до людей на вулицях, то всі так говорили. Двома, або більше мовами. Перескакували, як та коли хотіли.

— Він хоче фрїтату, — переклала дівчина, та зібралася йти, — це класична італійська страва, яка готується з усього, що залишилося в холодильнику.

Темноволоса угукнула шукаючи блокнот аби записати це, подякувала та подивилася навкруги роздивляючись підписи біля страв. Меню було написано вручну та перекладено кількома найпопулярнішими мовами у цій частині міста. Читала швидко поки ще напарниця не пішла, бо вдруге напевне не догукається.

— Зачекай! В нас же цього не має, так? Банко, скажи йому, благаю!

Дівчина й не поспішала йти. Знала, що її ще покличуть. Банко, щось сказала й італієць, сказавши щось на останок, гнівно пішов геть.

— Тобі варто вивчити ще кілька мов, це значно полегшить життя і тобі, і головне мені, Жанно, — дівчина обіперлася на прилавок. Виглядала, чи нікого не буде більше.

— Легко сказати та не так легко зробити. Тут хоч свою рідну мову не забути, — офіціантка схопилася за серце, дуже розхвилювалася.

Сказала так Жанна, тому що сама була французенкою та понад п'ять років працювала в цьому ресторанчику, а власник, та в додачу ще й головний кухар, на дивне ім'я — Уме-ельв був японцем, тому для зручності всі спілкувалися японською. Ім'я було дивним та спершу завжди здавалося, що чоловік і сам його вигадав. Окрім Жанни та Банко тут працював ще й тринадцятирічний хлопчина Джун. Він був щось на кшталт кур'єра, але цю роботу виконував дуже рідко, тому увесь час крутився на кухні. Хлопчина був... а хто знає. Смуглявий та й все. Батьків не знав, а дізнаватися хто за національністю дорого.

На цьому острові кожен мусив знати своє походження. До того ж — чітко. Як запитують: дві, то говорити дві, якщо три, отже три. Цього закону дотримувалися не всі. Ті люди, які “на обличчі” мали риси кількох націй, то ставлення отримували вже нижче. Навіть якщо не заслуговували. Керували островом лише “чистокровні” представники.

У цьому ресторанчику працювали люди, які до пуття не знали про своє походження. Та всім було байдуже, для інших вони вже були “ніким”. Всі, окрім Жанни, яка категорично відмовилася змінювати своє справжнє ім'я, мали японські. Усіх назвав особисто пан Уме-ельв. Жанні подобалося тут працювати, але хотіла залишити щось на згадку про свою батьківщину. Дівчина хоч і говорила, що корінна французенка, але якби це було справді так, то однозначно тут не стояла б. Хлоп'яті було байдуже, до того ж його ім'я йому не подобалося, тому швидко погодився. А Банко добровільно погодилася. Якою мовою говорила в дитинстві — не пам'ятала, здається одразу кілька знала. Та й зовнішність така, що зрозуміти не можливо якої вона нації, однозначно змішаної. Тому й не помітила, як у тому папірці, що називають паспорт, стала японкою.

Всі хто жили на цьому острові, до цього за певних життєвих обставин, якось сюди потрапили, а дехто вже й народився тут. Деякі люди навіть не вірять, що це реальний світ. Не відомо, до того ж де саме в океані знаходиться цей острів.

Повертаючись до дівчат, можна, сказати, що життя в них було дуже різне, тому говорячи, що Жанна має вивчити ще кілька мов, Банко знала про що говорить.

— Гадаєш, той італієць дуже зіпсує нам репутацію на майбутнє? Сьогодні, вже зрозуміло, що нікого не буде, — запитала Жанна відганяючи “Меню” мух навколо.

Між собою говорили французькою. Банко було це не складно, а Жанні приємно.

— Не думаю, — дівчина сиділа поруч, читала книгу та вдавала, що та не цікава, — зараз знайде якийсь по вулиці кафе та з'їсть свій омлет, та й забуде. Навряд довго пам'ятатиме.

— Це було б не погано. Й так проблем вистачає. До річі, там сьогодні мають привезти нові інгредієнти до твоєї улюбленої пшеничної локшини.

Після цих слів дівчина повеселішала. Цей острів був доволі великим і ділився на міста на села. Їхнє місце можна було б назвати невеликим містом, а ресторан знаходився на самому краєчку, тому перед вихідними Жанна, Банко та Джун приїздили

в центр, аби розважитися. Молодість як-не-як, до того ж могли дозволити. Роботодавець не був проти, якщо в робочий час добре виконують свою роботу.

Одного разу вони забрели у рестораник, чимось схожий на їхній, і кожен там знайшов страву по душі. Тому коли приїздили завжди заходили туди. Ціни теж були приємні.

Йдучи вулицею, в око завжди впадало те як змішалися всі культури світу. Надворі вже був темний вечір, на небі з'явилися зірки. Між будинками, вулицею на натягнутих мотузках висіли декоративні ліхтарі подібні китайським. Неонові вивіски заманювали, особливо коли не розумів, що там написано. Навколо було людно. Одягалися хто як, жили біля океану, отже загалом це були якісь легкі сорочки накинуті на голе тіло, шорти та в'єтнамки, або ж босоніж по піску. Хтось ще намагався зберегти "своє рідне", а комусь було байдуже. За одягом вони всі були однакові. Вулицею линули пісні, різні музичні інструменти, які перекикували один одного. Над людськими головами висіли вивіски крамниць та ресторанів. На одній було написано щось іспанською, це й був той рестораник.

Жанна, Банко та Джун зайшли туди з щойно купленими по дорозі речами. На столі лежало одне на всіх меню. Хлопець був всеїдним тому, навіть не читаючи, тикнув кудись на сторінку і сказав, що він буде це. Дівчата сварили його за це. Тицьне кудись, а грошей не вистачить, що тоді робити? Жанна читала в голос французькі страви та давала короткий до них коментар, а Банко чекала офіціанта давно вже вирішивши, що братиме.

За пів години на столі стояли три тарілки. За цей час до ресторану прийшло ще більше людей, всі столи зайняті. Було шумно, бо всі говорили. Хтось навіть голосніше ніж дозволено. Джун теж розповідав якусь цікаву, але найімовірніше, вигадану історію. Він був ще тим базикалом, але дівчата вже не запам'ятовували, що там було. Цілий вечір з ним вилазив головним болем. Жанна посміхалася, а потім різко перестала та подивилася кудись за спину Банко. Дівчина їла свою улюблену локшину та не помітила цього одразу. Її штовхнув під лікоть хлопець. Не відриваючись від страви Банко повернулася.

На вході стояли кілька кремезних чоловіків, які явно когось шукали. За одягом їх можна було сприйняти за місцевих, але ще ніхто не заходив обережно озируючись навколо. Банці здалися вони знайомими.

— Вам не здаються вони знайомими? — перехилилася через стіл та запитала, щоб підтвердити свої здогадки.

Жанна уважно, але не помітно вдивлялася в чоловічі обличчя. Так вона не помітно збирала плітки навколо. Джун втупився в стіл ніби щось намагався згадати.

— Це ж не вони приходили на минулому тижні до пана Уме-ельва? — запитала дівчина. — Ми ще наткнулися на них коли виходи, пам'ятаєш?

Банко дістала свій кишеньковий годинник. Навпроти циферблату було невелике дзеркало, через яке вона слідувала за тими дивними чоловіками. Вислухавши Жанну пригадала та погоджуючись кивнула.

— Думаєте, що вони колектори? — запитав Джун та заперечливо похитав головою. — Я відмовляюся вірити в те, що бос зміг програти свій ресторан. До того ж він не грає... Нібито... Ну, при мені точно — ні.

Програти щось у покер в цьому місці не було незвичною справою. Кожен випробовував свою вдачу та намагався заробити легких грошей, та це вдавалося лише одиницям, інші ж залишалися біля розбитого корита. Правду кажучи, Банко теж кілька разів встигла спробувати.

— В будь-якому разі це нам не потрібно. Не вистачало приїхати додому з купою проблем. Непереливки можуть бути навіть тоді, коли боржник це власник цього ресторану, — Банко захлопнула кришку годинника. Дівчина бачила, що вони наближаються все ближче, тому вирішила що краще піти, — ви йдіть першими.

Жанна та Джун не сперечалися, не довелося навіть двічі повторювати та підганяти. Нахиливши голови вони між столами прошмигнули на вулицю. Через кілька хвилин Банко теж вийде, але перед цим розвідає ситуацію. Її локшина вже охолола та стала не надто смачною. Дівчина мішала її дерев'яною паличкою коли відчула чинюся руку на своєму плечі.

Банко ніяк не відреагувала, бо знала, що рано чи пізно вони до неї все ж дійдуть. Тому була повністю спокійною та готовою. До того як вона прийшла працювати офіціанткою, навчалася в одного старого самурая. Справжнім самураєм того чоловіка назвати не можна. Він був сам по собі, хоч і працював у невеликій школі на іншому боці острова. З невеликим бажанням навчав основам бойового мистецтва, мішаючи всі які тільки знав. Охочих було ще менше, але через свою впертість Банко добилася індивідуальних занять. Тому крім гарного володіння різних мов, знала ще й бойове мистецтво. Особливо любила джіу-джитсу.

Наставник мав деяке почуття гумору, але через нього, сприймати навчання було важко, бо не зрозуміло коли говорив серйозно, а коли жартував. Та все ж чомусь той навчив.

— Ніколи не наривайся на бійку з суперником якого не зможеш перемогти, — сказав одного разу.

Під цим мав на увазі, що не варто наражатися на бійку без важливої на те причини, та на суперника якого бачиш вперше й не знаєш їхньої сили. Можливо семпай мав щось інше на думці, але Банко розуміла це саме так. А ще зрозуміла, що єдине що вона в змозі зараз зробити — це більш-менш благополучно втекти, поки Жанна та Джун її чекають десь у провулку.

— Це твоє ім'я? — звернувся бородатий чоловік, що тримав міцно свою руку на дівочому плечі.

Інший чоловік поклав на стіл білий папірець, на якому було щось написано. Там було її ім'я, від цього стало ще гірше. Якщо вони з того як зайшли одразу почали шукати її, то ймовірно знають і обличчя, тому заперечувати може бути безсенсово, але питання чому взагалі шукають, не давало спокою тако ж.

— Ім'я, то моє, але ви впевнені, що вам потрібна саме я?

Спочатку Банко бачила лише трьох чоловіків, а тепер їх стало у двоє більше. До того ж тепер її оточили коло столу.

— Впевнені. Дівчина, років до двадцяти, з європейськими рисами на обличчі та до того ж з японським ім'ям.

Банко могла посперечатися стосовно свого імені, але навряд це було зараз доречно.

— До двадцяти? Невже я маю такий молодий вигляд?

— Дехто хоче з тобою поговорити.

— Цікаво. Ніби у фільмі. Стосовно якого питання? — дівчина нервово кидала на них погляди.

— Згодом зрозумієш...

— Мені потрібно знати чи це загрожує моєму життю, вам не здається це логічним?

— Тебе й так занадто довго чекали, — договоривши, цей єдиний чоловік, який говорив, щось махнув рукою іншим.

Банко вирішила не чекати більш слушної нагоди, тому або вона втече зараз, або вже ніколи. Поки чоловіки підходили ближче, дівчина вивернулася. Рука, що тримала її за плече, сковзнула і той чоловік від несподіванки вдарився об стіл. В цей час Банко вилила, хоч і холодну, але солону локшину на двох інших, що стояли навпроти. Таким чином затримала їх до того поки не розбереться з іншими. На кілька секунд здалося, що ці чоловіки наймані вбивці. Вже надто добре вони билися, як на простий люд. Її рятувало лиш те, що чоловіки здається просто спротиву не очікували. Без цього нічого не вдалося б.

З ресторану вийшло кілька десятків наляканих відвідувачів, а іншим, напевне, було цікаво чим це закінчиться тому залишилися. Чи то Банко занадто голосно кидала посуд, чи то хтось з працівників повідомив, але дуже швидко в залі з'явився власник. Маленький чоловічок, якого спочатку ніхто навіть і не помітив, якби не почав голосно наказувати зупинитися. Не дивлячись на його статус, зупинитися ніхто не збирався. Зупинилися чоловіки лише тоді коли їм наказав інший високий, але за віком молодший, парубок, якого на диво послухалися. Він мав довге чорне волосся зібране у низький хвіст, хитро примружені темні очі та прямий ніс, через якого можна судити, що він грек, або має грецькі корені. А одягнений у чорний костюм, який аж ніяк не підходить до такого місця як це.

— Що ви тут влаштували? Який же гармидер! Хто ж за це все заплатить? — взявся за голову власник.

— А нехай той хто це влаштував, той і платить! — підказав демонстративно на вухо, але щоб всі почули, грек та подивився на дівчину.

— А я тут ні до чого! — відказала Банко поставивши на підлогу стіл, яким кілька секунд тому хотіла відбиватися. — Це сталося випадково та не з моєї вини!

Власник поглянув на гостей, тих які мали сміливість залишитися. Однозначно він не довіряв жодній зі сторін, тому сподівався скинути відповідальність з себе, мовляв, нехай народ вирішує. Думки остаточно розділилися. Ніхто не хотів переходити дорогу греку, бо якщо ці здоровані його слухаються, то головний. Банко не подобалося до чого дійшла звичайна вечеря, все могло погано закінчитися.

Чоловіки теж виправдовувалися, тому дівчина спокійно заховалася за ними. Бігала швидко, тому планувала прошмигнути доки біля дверей нікого немає. Парубок давно вже зайшов до середини, тому вихід був вільним.

— Нехай дівка платить, або відпрацьовує! — почувлося.

Це було останнє попередження. Банко швидко зірвалася з місця та побігла до дверей. Її проводили десяток здивованих очей. За крок до вулиці, здається, що з під

землі з'явився грек. Він єдиний здивованим не був. Дівчина не помітила, як той зробив підніжку. Зрозуміла лиш тоді коли відчула пісок на зубах. Озирнулася та побачила, що була за кілька метрів від ресторану. За нею розтягнувся слід на піску, як вона падала. Одяг у піску, здерті коліна та руки, окуляри десь загубилися по дорозі. Це вперше за останні роки хтось зміг їй зашкодити. Та ще й так легко просто. Тому це було ще більш образливо, але це швидко змінилося на злість. Банко відчула неймовірне бажання зідрати його зухвалу посмішку...

Але тільки встигла про це подумати, хлопець опинився поряд. Він не хвилювався та геть не переймався станом дівчини. Міцно схопивши за руку потягнув знову до ресторанчика. На підлозі лежали відвислі щелепи. Цей світ звичайно жорстокий, але так грубо поводитися з дівчиною, могли... та ніхто так не міг! Поведінка грека була й так дивна, а зараз отримав статус головного мерзотника.

Парубок подивився на власника та промовив:

— Пропоную таке вирішення цієї, однозначно, неприємної ситуації: ми все компенсуємо, але ця панянка поїде з нами.

Грек поглянув на Банко. В хлоп'ячих очах пробігло здивування. Дівчина однозначно хотіла замахнутися та добряче дати хоча б ляпаса, але зуміла стримати себе. Навіть не нагрубилася одразу.

— Нічого собі велике цабе, — обурилася, — чого я маю тебе слухати? Можливо, то для когось ти людина впливова та поважна, але точно не для мене...

— Добре, тоді інший варіант: ти все одно поїдеш з нами, але в додачу матимеш кілька синців до тих, що вже маєш та немаленький борг. Що тобі подобається більше?

Дівчині не подобалася самовпевненість цього парубка. Зрозуміло, що він чудово знав, що Банко обере перший варіант, але говорив це так ніби переміг у всьому. Краєм ока проглянула навколо. В середні залишилося лише кілька відвідувачів, власник, грек та шестеро чоловіків. Окрім цього було кілька розбитих тарілок, які перші трапилися їй під руку, покоцаний стілець та стіл. Не довелося довго думати, аби зрозуміти, що грошима розрахуватися за це все Банко не в змозі.

Другий розділ

Допоки той хлопчина домовлявся з власником, Банко ледь знову не посварилася з чоловіком, який до цього ставив їй питання. До того ж він був найбільшим та найсильнішим, та здається головним між ними.

— Просто скажіть мені куди йти і я сама дійду, — сказала Банко, яка була зовсім незадоволена закінченням сьогоднішнього вечора.

Коли виходила з ресторану, оком накинула кілька кіл перевірюючи чи немає поряд Жанни та Джуна. Як на зло, вони стояли майже біля входу. Навколо стояли люди, залишалося вірити, що їх між ними не помітять. Повернутися вони мали утрюх, це була умова пана Уме-ельва. Тим більше, що автобус останній вже поїхав, наступний лише рано вранці.

Банко повернулася, щоб запитати куди йти далі, а руками, які заклала за спину, махала ніби говорячи, що б вони забиралися звідси. Залишатися було небезпечно. Сподівалася, що клепки вистачить що хоча б десь не так помітно сховатися.

Перед рестораном стояв великий чорний автомобіль. Банко ніколи раніше таких не бачила. В середині, не враховуючи водійського місця, сидіння було один навпроти одного. Через дзеркало дівчина стежила за Жанною та Джуном. Намагалася робити це не помітно, бо поряд сидів той чоловік. З ними про щось говорив темноволосий хлопчина. Той самий, що був в ресторані. Грек, але точно сказати все одно не можна. Банко не помітила коли він підійшов, напевне, прошмигнув, коли сиділа в авто.

— Хто він? — запитала дивлячись тепер у вікно.

— Гермес.

Банко не приховуючи здивування повернула до нього голову. Вона, напевне, лише другий раз в житті чує, що людина має ім'я бога. Чомусь, завжди вважала, що це занадто зухвало. Дивно, якщо батьки так назвали, а якщо сам обрав, то варто бути ще обережніше.

Відчинилися двері. У машину сів хлопець. Це був Гермес. Він сів навпроти Банко та посміхнувся. Авто зрушило з місця.

У салоні стояла тиша. Через певний час перший заговорив Гермес:

— Чому не запитуєш куди тебе везуть? Невже не цікаво?

— Ніби ти скажеш, — Банко не звертала на нього уваги, — все що цікавило, я майже дізналася. Ти ось, наприклад, звешся ім'ям бога, скромно, що сказати... Везете в сторону великого міста, а навіщо, ще не знаю. Але це не надовго...

— Ті двоє, твої знайомі? — різко перевів тему Гермес.

— Я знаю лише їхні імена, не більше. Випадково зустрілися...

— Вони так теж сказали.

— Можливо тому, що це правда? — закотила очі.

— Я в змозі відрізнити брехню від правди, — посміхнувся.

Тепер Банко подивилася на нього. Кілька секунд думала чи варто сказати, чи взагалі промовчати.

— Звичайно, — вирішила все ж сказати, — кому як не грецькому богові спритності, обману і навіть злодійства, таке не знати. Хоча навряд це твоє справжнє ім'я, просто прізвисько, але чомусь так сказали, тому треба бути обачними.

— Хочеш про це поговорити? Не боїшся, що я запитаю про твоє?

Банко замовкла. Неочікувано втратила контроль над ситуацією, але гірше, що мало собі яму не вирила.

Гермес, нахиливши набік голову, поглянув дівчині в очі, та не запитуючи нічого, просто сказав:

— А ти й справді добре розбираєшся у міфології!

Ці слова змусили задуматися. Банко не розуміла, що їй робити. Вона й справді зналася на міфології, але чи варто це показувати іншим. Можливо, саме це вони й шукають? У будь-якому випадку краще помовчати, рівно до того часу, поки все не довідається.

Автомобіль їхав та їхав змінюючи пейзаж за вікном. Від'їхали недалеко та зупинилися. Щось перекрыло дорогу, водій скликав всіх допомогти. В салоні залишилися Банко з Гермесом. Дівчині було цікаво тому витягнула шию.

— Обирай, — сказав поряд Гермес.

Він підсів поряд разом з аптечкою. В руках тримав дитячі пластирі. Дитячі, бо були з картинками, різноколірні та з тваринками. Банко хотіла посміятися коли уявила цих серйозних дядьків з такими пластирами на руках та обличчі, але втрималася.

Так, як дівчина нічого не обрала, то Гермес сам вирішив які пластирі її прикрашатимуть. Заліпив всі рани, навіть ті до яких не причетний.

— Боляче було?

— Пощастило. Зуби ти мені пластирами не заліпив би, — образити не хотіла, але було справді боляче та образливо.

Гермес щиро посміхнувся та продовжив заліплювати рани.

— Я багато, що зробив для цієї посади, тому не можу дозволити комусь не виконувати моїх наказів. Навіть, якщо ти не моя підлегла. Якби не це, то рано чи пізно чекай бунту.

Банко це розуміла. Та й злилася вона не на нього, а на себе. Це ж треба було відбитися від кремезних чоловіків та набити носа через підніжку! Розповісти ой як соромно комусь буде.

Гермес пересів на своє місце, ніби там так і сидів. До авто повернулися чоловіки, а дівчина так і не дізналася, що там було.

За вікнами авто мелькало велике місто. Банко була тут здається лише раз і то, не в самому центрі. Тому майже нічого не бачила. Із захопленням, але так що б не було помітно, розглядала неонові вивіски магазинів, скляні хмарочоси та людей навколо. Не саме приємне місце. Велике місто занадто тиснуло на неї своєю величчю. Та варто зізнатися, що воно ближче ніж здавалося. Дівчина вкотре переконалася, що живе на дуже маленькому острові.

Навпроти, дрімав Гермес, правильніше сказати — вдавав, або Банко не могла повірити, що так можна спати. Спав сидячи, спину тримав рівенько, а очі напівзаплющені. Дівчина як згадає себе... Та нащо він взагалі здався? Спить мовчки та й добре.

Банко похитала головою, чомусь авто було їй не зручним, боліла шия та спина. Та якось рухатися — не поспішала, не хотіла привертати уваги. Чоловік, що сидів поряд, здається, жодного разу й не моргнув. Хлопець одного разу назвав його Тенгу — істотою з японської міфології, напівлюдина, напівптаха, чие обличчя пташине або людське. Й справді, якщо придивитися, то якісь пташині риси на обличчі були. Але чи саме через це його так назвали? Банко зрозуміла, що за сьогодні, ще не один раз почує такі прізвиська. Цікаво навіть стало чи немає вона якогось. Бо це як шифр, чи щось на кшталт того...

За своїми роздумами не помітила, як авто зупинилося, а Тенгу вже навіть встиг переступити через поріг. Клубок з різних думок ніяк не розплутувався. Куди її привезли? Навіщо? Що Гермес сказав Жанні та Джуну? Та чи з ними все добре? Чи зможе вона повернутися додому, а на ранок на роботу?

Та чому у всіх міфічні імена?

Звичайно, що можна здогадатися, але ж це будуть лиш власні надумані здогадки, а не відповіді. Реальність, бо ж виявиться іншою, геть не такою.

Автомобіль зупинився біля маленького ресторанчика, яке сховалося між багатоповерхівками. На диво, доволі затишного. Дерев'яні меблі, світла колірна гама та

озеро поряд, від якого віяло холодом. Та наймиліше було побачити на воді каченят. Все зроблено для того, щоб людина відволікалася та не помітила важливого. Була вже ніч, освітлювали це все великі ліхтарики. Людей зовсім не було, лише посередині зали за столом сидів чоловік, а навколо були охоронці. Банко привели до нього та запропонували сісти на стілець, але вона відмовилася, все ж стоячи буде легше тікати.

Не зважаючи на милу атмосферу в повітрі Банко відчула проблеми. Великі та довготривалі проблеми. Проблеми від яких хотіла втекти та байдуже, що найближче — вікно виходить прямо на озеро.

— Перепрошую, але я не вдягнена для такого дорогого ресторану, — вказала Банко на свою гавайську сорочку побачивши ціни в меню, що висіло на стіні, — до того ж лиш недавно вечеряла.

Смішно чи ні, але в дівочій голові й справді промайнула думка, що цей бандит просто вирішив нею заплатити за вечерю. Можливо змусять фізично працювати, або ж розберуть як пазл. Нирки до речі подорожчали...

Чоловік був кремезним з чіткою азіатською зовнішністю та, здається, любить смачну кухню. Гермес привітався та представив Банко, а згодом назвав і чоловіка — Дзімму. Дівчину не здивувало таке ім'я, лише те, що воно належало цьому чоловіку. Дзімму — це перший Імператор Японії, синтоїстське божество та легендарний полководець, ось що знала дівчина, а він здавався доволі добродушним, хоча й в це вірити повністю не можна.

— Ти ж чудово розумієш японську? — запитав Гермес.

Банко здивувалася. Гадала, що окрім імені хлопчина з Грецією немає нічого спільного. Він гарно говорив японською, тепер зрозуміло з таким, то босом. Але грецька, якою шойно говорив, з його вуст була мелодійнішою, хоч здавалося, що говорив нею доволі рідко.

Та яке було його здивування коли дівчина відповіла теж грецькою:

— Невже ще не зрозуміло? Увесь час говорили, а тепер з'явилися сумніви?

— Ти не японка, отже ідеально говорити не зможеш, тому краще одразу кликати перекладача й не гаяти на те часу, — відповів.

— Зараз час гаєш лиш ти!

Дівчину розізлило те, що Гермес почав розпитувати за те, що міг спитати у салоні авто. Якщо це й справді важливо, то могли б навіть не запитувати, а посадили б поряд. Невже так вчиняють професіонали?

Розізлилася, різко відповіла, але залишилася незворушною. Можливо, якесь незадоволення пролетіло на обличчі, але вже як є. Навколо стояли чоловіки та спостерігали за молодими людьми. Й справді здавалося, що всім навколо до сорока якщо не більше. Дзімму спостерігав за ними, хто знає чи він щось розумів, але з кожним словом був ще задоволеніший.

— Годі, наша гостя втомилася напевне, — заговорив бос японською, — все й справді так, як розповідали. Навіть ліпше.

З юності Банко не любила як її хвалили. Від цього завжди були проблеми, нехай краще сварять. Гермес хижо посміхнувся та відійшов. Так само зробив чоловік, який стояв поряд з дівчиною.

— Тобі, напевне, страшно, тому що нічого не знаєш, — сказав Дзімму дивлячись на дівчину.

— Ну чому саме “нічого”? Дещо, то й вже знаю, — Банко нахилилася та прошепотіла: — У вас, здається, клуб міфічних імен, але моє ім'я просте, походження якого мені не відоме, тому гадаю я тут зайва...

— Ми — якудза.

Слова від яких кров застигла в жилах. Дівочі очі сіпнулися та розширилися. Банко не приховувала страху. Сперечатися з японською мафією було дурне рішення, а жартувати й поготів. Різко захотілося сісти на той стілець, якого недавно пропонували. Народ тут змішаний й культури теж. Тому велика кількість японців не робила з них одразу якудзу. Могли б бути звичайними бандитами, в яких так довго вірила Банко. Звичайно, що в неї як і в інших людей були певні грошові борги, але не наскільки ж великі, що б цим зацікавилася мафія. Іншої причини знайти не могла.

— Розумію твою тривогу, це шокує, — сказав Дзімму та повернувся до своєї страви. Здавалося, що він стежив за кожним рухом та словом, хоч так і не здавалося спочатку.

— Не впевнена, що можу чимось допомогти, — Банко розуміла, що навряд виконає його прохання, бо хто знає, що може попросити. Та навряд це буде щось приємне.

— Це Гермес, — чоловік вказав на хлопця, що стояв поряд, — це Тенгу та Намазу. У всіх інших теж схожі імена. Люди зараз рідко згадують про своє походження, традиції та культуру, тому більшість не звертають на це увагу. Але не ти...

Дзімму замовк, тримаючи певну паузу даючи Банко роздивитися всіх присутніх.

— Це зручно, називати своїх людей на честь богів та міфічних істот, так одразу зрозуміло, що в особи за характер та що можна очікувати, — з останнім словом чоловіка дівчина з коса глянула на Гермеса. — Він до речі своє ім'я заслужив. Названий на честь грецького бога, а міг би зовсім ніяк. Хоча справжнє ім'я таке мені смішне, що хоч стій хоч падай. Але навіщо так заморочуватися?

Гермес крадькома посміхнувся, здається не зрадів тому, що зачепили його ім'я, але показувати цього не хотів. Чомусь Банко ніяк не могла зрозуміти, що від неї хочуть. Однозначно тут зв'язано все з міфами, але чому?

— У цьому великому місті, існує не лише японська мафія. Тут немає друзів, всі прагнуть забрати ласий шматочок, тому доводиться переховуватись та шифруватися. Та це складна система, вона тобі не потрібна. Але можеш нам допомогти, іншими словами вигідна співпраця.

Тепер ніби все зрозуміло, за певними знаннями міфології, можна вичислити хто головний, а хто підлеглий. Знань у Банко вистачало, аби розуміти про що йшла мова. Та не зрозуміло як саме вона їм може допомогти.

— Міфологія доволі складна тема, з нудьги її вчити просто так ніхто не захоче, — думав вголос Дзімму та доїдав страву. — Ти знаєш хто такий Цукуйомі?

— Здається, це бог місяця.

— Так. Нам потрібно його знайти. Ми й раніше використовували таку схему. Кур'єри називалися іменами різних богів або когось іншого, а наша людина, яка зналася на міфології, їх знаходила. Так товари й передавалися, рівно до того часу, як його

вбили, — Дзімму дивився як дівчина повільно зблідла на обличчі. — Варто знайти заміну, та через похибку це важче ніж раніше. Знайти всіх міфознавців, задача не складна, якщо вони працюють за цією спеціальністю...

— Ви хочете, що б я знайшла для вас Цукуйомі? — обурилася Банко. — До того ж так відкрито говорите, що мене можуть вбити. Звичайно, що вам це зручно, бо ніхто не знає про моє захоплення міфами. Та мафія — це болото з якого важко вибратися!

— Допоможеш лише цього разу, більше ніхто тебе турбувати не буде. Звичайно, якщо добре впораєшся, — Дзімму став занадто серйозним, його очі стали гострими лезами, які різали шкіру немов папір. Дівчина захвилювалася, що розізлила його, — до того ж це не просто прохання, а вигідна співпраця. Ти ж не знаєш нічого про себе. Не знаєш своєї родини, вважай, що не знаєш і себе.

Думками Банко насварила себе, але стримати обурення вже не могла. Ба більше на смертний вирок вже своїм гострим язиком наговорила.

— Вперше таке чую. До того ж я не прагну знайти свою сім'ю...

— І через це думаєш, що на тебе ніщо не може вплинути? — запитав хитро. — Гермесе.

Парубок, що кілька хвилин тому кудись виходив — повернувся з чорною текою в руках, дістав з неї дві фотографії, а також з десяток білих папірців. На одній була Жанна з сестрою, а на іншій Джун. Здавалося, що ці старі фото були взяті з сімейного альбому. Банко не здивувалася коли їх побачила, і не важко було здогадатися, що розмова дійшла до шантажу. Це було так передбачувано, що аж смішно.

Цю дівчину та хлопця Банко знала не так вже й довго, але вони вважали один одного родиною разом з паном Уме-ельвом. Всі окрім Банко. Для неї це просто люди, які трапилися на життєвому шляху. Правду кажучи, хоч і не приємну, та їй було все одно, що з ними всіма буде. Багато разів говорила, що в родину з ними гратися не буде. Але відповідальність, як старша, відчувала, тому просто все лишити не могла. Якщо тим більше за її провини, щось станеться.

Це була класична спроба шантажу та у більшість випадків вона найдієвіша. Але склалася підозра, що пан Дзімму знав, що на Банко це може не справити очікуваного ефекту, тому на столі лежали ці папірці. Вони зацікавили одразу, спочатку дівчина подумала, що то документи про підписання укладеної умови. Думала так до того, доки не помітила маленьке фото у лівому кутку. Переглянувши фото Жанны та Джуна перемкнулася на... досьє. Досьє про себе. Банко неабияк це насторожило, особливо фото, яке було зроблене в підлітковому віці, а тако ж ім'я. Там було написано багато інформації й до того ж цікавої. Дівчина нахилилася ближче до паперу, в руки брати не посміла. Не встигла прочитати бодай слово, як побачила спалах. Перед очима розлетілися клаптики паперу, у вухах задзвенів вистріл. На кілька секунд серце зупинилося та припинило качати кров у мозок, руки та ноги. Думки стали туманними, ноги ніби з цукрової вати, які не втримали та Банко гучно впала на стілець. Все ж пропонували не дарма.

Кілька секунд й дівчина почала знову думати. На столі залишилась дірка від кулі, від якої досьє розірвало на маленькі шматочки. Підвівши очі Банко побачила пана Дзімму. Чоловік підвівся зі стільця та тримав пістолет. Поки що ні на кого не

направлений, але Банко здалося, що кілька секунд тому він дивився прямо на неї. Звук від вистрілу не чула років зо п'ять, але тепер щось пригадала все.

— Розумієш, дитинко, — чоловік розглядав пістолет, ніби хвилювався, що на ньому могла залишитися якась подряпина, — ти випадково потрапила у серйозну гру. Як ти розумієш, то вийти з гри неможливо. Хоч знаєш поки що геть не багато, але й це має залишитись в таємниці. Навіть моє обличчя.

Банко відчула холод, що покрив шкіру коли чоловік вставив у пістолет нові патрони. Здавалося, що він навмисно залишив лише одну кулю. Ніби грався. Можливо не діставав би його зовсім, а можливо чекав слухної нагоди. Але думка, що то могла б бути куля для Банко...

— Тим паче, що язик в тебе довгий та гострий, — посміявся чоловік.

Руками дівчина схопилася за стілець, очі заплющила та почала рахувати кожную секунду. Аж раптом почувся один регіт, потім інший, а згодом здавалося, що вся кімната насміхається над нею.

Розплющивши очі побачила, що ледь не всі чоловіки зареготали. Гермес лиш схидно посміхався. Дзімму сміявся найбільше, але згодом його попустило та наказав зупинитися всім.

Знову запала тиша, чувся лиш шум води. Чоловік розвалився на стільці та задумливо розглядав стіл.

— Отже, — почав, — нам і справді треба гарний міфознавець, тому в тебе є три дні подумати. Далі все вирішуватиметься без врахування твоєї думки.

Розмова, нарешті, дійшла завершення. Якби просто погодилася б, то через хвилин десять була вільною. Це обговорення тривало не менше ніж годину дві, а то й більше. Чи просто Банко так здавалося. Вийшла у пригніченому настрої. Навіть говорити ні з ким не хотіла. Проігнорувала жарти Гермеса. Коли сіла в салон, то відчула неймовірну втому. Очі ледь не самі по собі заплющувалися. Голова стала важкою від думок.

Дорогою думала у що в'язалася та до чого це доведе. Тепер, хоч і лише на певний час, стала однією із японської мафії. Та чи закінчиться все це на цьому? Чи буде вона знову вільною людиною, коли виконає завдання? Знову питання.

Її відвезли до того самого ресторану. Дівчина не хотіла, щоб вони знали де її дім, хоча якщо треба буде дізнатися, то це буде не складно. Під рестораном її все ж чекали Жанна та Джун. Банко здивувалася побачивши їх, бо минуло години чотири. Вже була не ніч, а починався ранок. Світало.

Банко не могла вигадати, що розповісти. Яке можна було б вигадати переконливе виправдання всьому цьому? Дівчина так задумалася, що не помітила, як з авто, разом з нею вийшов Гермес.

Жанна та Джун сиділи на бордюрі та побачивши Банко французенка радо зіскочила.

— Перепрошую, — заговорив Гермес, — мені треба було викрасти вашу подругу, хоча я радо викрав би вас.

Парубок говорив це виключно Жанні. Стояв та радо посміхався, а бідолашна дівчина не розуміла жодного слова. Переступала з ноги на ногу та позирала за допомогою до подруги.

— Вона не розуміє грецьку, — пояснила Банко, — французька, японська, або ж англійська. До того ж я бачила, як ви говорили. Можете не прикидатися.

— Гаразд, — Гермес погодився без зайвих слів, що не могло не радувати та продовжив японською: — якщо тобі цікаво про що говорили, то я хотів запропонувати допомогу. Ти не хотіла слухати мене, тому я одразу зрозумів, що розмова буде довгою. Та твої друзі відмовилися.

Банко неймовірно втомилася й хотіла швидше додому спати. Але приймати допомогу у Гермеса не хотіла більше, тому відмовилася, а Жанна та Джун зробили це вже вдрузе. Хоча останній довго вагався.

Гермес вдруге не пропонував. Забрав своїх людей, зайшов до ресторану, щоб переконатися, що все владналося. Що було далі Банко не бачила, бо вони попрямували до зупинки. Молоді люди сиділи на зупинці та мовчали. Жанна та Джун нічого не запитували, лише інколи позирали чи все добре, на Банко, яка сиділа обіпершись головою та думала про своє. Минуло кілька годин й нарешті приїхав перший ранковий автобус. Людей геть не було. Лише стареча, три бабусі тихенько сиділи, а молодь в такий час відпочиває від бурхливого життя.

— Якщо хочеш, то я можу тебе замінити, згода? — запитала Жанна, яка сиділа поряд. — Поспиш на кілька годин більше.

— Ні, дякую, — відмовилася, — мені вистачить відпочити. До того ж ти теж не спала, й все з моєї провини.

Переконувати двічі не довелося. Жанна радо посміхнулася. Вона теж втомилася та хотіла відпочити, ба більше в ресторанчику вона працює значно більше. Приїхавши додому пішли відразу спати, вечір виявився важким, а на ранок щось вирішить. Ще в автобусі домовились, що правди не говоритимуть. Вигадали лиш те, що надто захопилися прогулянкою та пропустили останній рейс.

На ранок дівчина не могла зрозуміти, чи якудза була лише сном, чи явністю. Тому запитала у Жанни, а та як почула про мафію засипала питаннями, на які не було відповідей. Тому Банко вдала ніби це все наснилося, тому не варто брати в голову. Чомусь лиш через певний час до дівчини прийшла думка, що це була геть погана ідея. Подруга тепер була нервова та ніби струна, яка сіпалася від кожного слова.

Правду кажучи, робота йшла погано. Думки Банко забиті іншими клопотами, тому забути щось дуже легко. Добре, що відвідувачів було не багато і робочий день швидко закінчився. Повернувшись у свою кімнату побачила на столі конверт. На ньому було написано її ім'я, а розгорнувши, дістала папірець складений удвоє, та прочитала:

— "Що б швидше знайти, треба знати, що шукаєш".

Далі був абзац про Цукуйомі. Без фото, лише загальна характеристика без жодної конкретики. Пан Дзімму напевне подумав, що вона й так зрозуміє, коли його побачить, а це лише щоб звіритися. Прочитавши дівчина розізлилася та швиринула конверт на ліжко. Їй ніби дали вибір, але в той час неймовірно тиснули, щоб обрала те, що потрібно, а не те що надумає.

Банко сховала це в найпотраємніший куточок своєї кімнати, а потім взявши свою книгу з міфології спустилася на кухню. Вона жила на другому поверсі ресторану так, як і Жанна, і Джун та пан Уме-ельв.

На кухні, до нового робочого дня, готувався пан Уме-ельв. Банко пощастило, що він був сам, бо довелося б проганяти Джуна, а це доволі важко зробити. В кімнаті стояв смачний запах, можливо, це завтрашній сніданок.

— Як почувашся, Банко? — запитав власник. Він радо наспівував якусь дитячу пісеньку. — Ти сьогодні, якась не зібрана...

— Це через вас, — дівчина стояла на порозі та заходить всередину не збиралася. Вона очікувала, якоїсь відповіді, але чоловік мовчав тому продовжила: — ви продали мене мафії.

— Це питання?

— Ні.

Пан Уме-ельв навіть не підняв очей. Він і далі з легкою посмішкою продовжував готувати. Сказати, що Банко була розчарована, то — не була. Її совість теж не була чистою, тому можливо колись би вчинила б так само.

— Це не рідкісний випадок. Власники ресторанів, кав'ярень, готелів та такого іншого, можуть віддати свого співробітника за ануляцію боргу, або його зменшення. Іншого пояснення я не маю, але ніхто крім вас не знає, що я люблю міфологію, бо це ви подарували мені цю книгу, — дівчина витягла зі спини книгу, яку приховала у своїй кімнаті.

Чоловік зрозумів, що вона так легко відступати не збирається, тому вимкнув газову плиту та поглянув на дівчину. Банко стояла спустошеною. Очі втомлені та порожні. Пальці міцно тримали книгу.

— Ти маєш рацію. Це виглядає жахливо, несправедливо, але ти ще молода, — господар так легко говорив, ніби це були заготовлені слова, — ти можеш обрати ким хочеш бути, а я ні. Ти ще не бачиш, але світ почав змінюватися та я хочу вихватити собі ласий шматочок. Розумієш? Світ змінюється та той хто має статус, статки та вплив легко прилаштується...

— Не думала, що влада торкнеться й вас, — дівчина опустила очі, — загалом, я зрозуміла все. Найбільше я боюся жити у світі з такими як ви. Але куди б я не втекла...

Банко відчула, що може сказати зайве, тому замовкла.

— Можливо тобі буде легше від цього, але це сталося не за кілька днів. Ще шість років тому Дзімму мені розповів все, а потім я зустрів тебе. Отже, ти навіть не грошовий борг, — чоловік знизав плечима та продовжив готувати, — правду кажучи, але мені шкода прощатися з тобою. І з Жанною теж. Без тебе з неї жодної користі.

Тепер Банко належала якудзі. Вибору не було, її життя вирішене так само як і Жанни. Джун захоплювався кулінарією, та вони, правду кажучи, були ніби батько з сином. Однозначно залишить малого при собі. А ось дівчатам буде не солодко.

— Самі здогадалися чи дядько порадив? — сказала зневажливо.

Чоловік дивився на неї, а потім опустив очі. Дівчина сказала, що все зрозуміла. Самостійно він ніколи сам не зв'язався з мафією б. Однозначно допомогли. Від цього стало ще гірше.

Зараз цей чоловік був ніким. Банко неймовірно хотіла кинути в нього цю книгу та розповісти хто він насправді такий, але не могла. Знала, що якщо почне, то не зможе зупинитися. Та й не себе шкода було більше, себе вже не шкодує, а Жанна як і була найкращою, так нею і залишилася. Вчинити так з нею було жорстоко.

Все ж Банко втрималася. Вийшла з кухні та залишила чоловіка спокійно готувати вечерю та сніданок. За дверима чекала Жанна. Вона зблідла, рукою трималася за стіну, а очі стали червоні.

— Ти все чула, — сказала радше для себе.

Дівчина застигла на хвилику, а потім схопила Банко за руку та чим дух побігла за межі ресторану. Бігли провулками, якомога далі, щоб ніхто не почув. Коли зупинилися — Жанна розплакалася. Банко не могла нічого сказати, вона не знала що робити та що буде далі.

— Втечім? — заспокоївшись запропонувала Жанна. — Вдвох, лиш у двох. У велике місто де сховаємося ніби мурахи. Джуна він не образить...

— Я...

Банко не знала наскільки це гарна ідея, бо ж тікати не лише від одного пана Уме-ельва, але це виглядало як єдиний їхній порятунок. Вагомий крок у житті. Останній шанс, тому лиш впевнено захитала головою погоджуючись.

Третій розділ

На вечерю була напевне найсмачніша страва за всі ці роки. Було багато їжі ніби свято. Хлопчина запитав про це, але господар відповів, що сьогодні звичайний день. Чоловік мав гарний настрій та був говірким.

За себе Банко не переймалася. Знала, що втримається та буде вдавати ніби все чудово, а ось Жанна... на диво вона теж була спокійна, хоч і виглядала засмученою. Це впадало у вічі.

— Жанно, ти чомусь така сумна. Щось трапилось? — неочікувано запитав господар.

Банко поглянула на подругу. Переймалася чи зможе вона знайти виправдання.

— Сьогодні майже зовсім не було людей, — відповіла, — завжди сумно, коли твою працю не цінують.

Дівчина договорила та повернулася до своєї страви. Банко полегшено відставила тарілку та зібралася йти.

— Ти геть нічого не їла! — обурився чоловік.

— Я не голодна, дякую, — відповіла дівчина та пішла.

Впевненою Банко не була, але відчувала, що щось зі стравою не те. Було відчуття, що не варто їсти, ніби щось було підмішане. Звичайно, лише здогадки, але безпідставними вони не були. Залишати саму Жанну не хотілося, але варто було скласти речі та закінчити одну справу.

Через пів години всі розійшлися по кімнатах. Дівчата домовилися, що зустрінуться через годину після вечері. Зібрані та готові на тій вулиці де говорили вдень.

Пан Уме-ельв, який мав гарний настрій, напевне перед всесвітніми змінами, цілий день ходив та наспівував пісні. Повернувшись до своєї кімнати зайшов ледь не пританцьовуючи, як раптово відчув міцну мотузку на шиї. Схопився за неї, але було пізно щось робити. Мотузка міцно стиснула шию. Повітря не вистачало, спочатку опустився на коліна, а потім зовсім впав. Майже безшумно.

Хто це був — не бачив. Можливо й на краще. Цей чоловік був не худорлявим, але й не кремезним. Звичайний чоловік з трішки зайвою вагою. Напевне йому стало образливо та принизливо, якби дізнався, що його здолала дівчина. Це була ніхто інша як Банко. Вона цього не хотіла, але як вже сталося. Дівчина нахилилася та притулила пальці до шиї. Пульс є, отже живий. Правду кажучи, вбивати не хотілося, хоч був з ненайкращих людей, але й лиходієм теж.

Та мотузка, якою придушила, грала дві ролі — тепер треба було прив'язати руки, зав'язати чимось очі та рот. В принципі, нічого складного. Банко легко з цим впоралася. Хвилювалася лиш, щоб до тями не прийшов завчасно. Тоді буде біда.

Напевне, додаткових роз'яснень не треба навіщо дівчина це зробила. Про це домовленості не було. Банко навмисне не розповіла Жанні, та була б проти через надзвичайно чуйне та добре серце, але іншого виходу не було. По перше, вони прості офіціантки без зайвих грошей, по друге — їхню відсутність помітили б рано вранці, якщо не раніше. Цього не достатньо, що б заїхати далеко та сховатися. Варто виграти більше часу.

— Ви мені ніколи не подобалися, — пошепки промовила Банко, — та й ім'я у вас дурне та складне.

Чоловік лежав зв'язаний та непритомний на підлозі. Дівчина ходила кімнатою та оглядала її. Хотіла знайти сейф з грошима. Та знайшла його. Насправді це було не складно. Схований у шафі під одягом, а замок був звичайний, без пароля. Банко дістала металевий дріт та скрутила, як потрібно. Декілька разів щось клацнуло, дівчина прислухалася до сейфа та час від часу — до дверей та вікон. Виникнуть не потрібні проблеми, якщо раптово хтось захоче побажати гарних снів, або якщо власник прийде до тями.

На щастя, зробила все швидко. За якусь мить Банко тримала гарну купу грошей. Відверто говорячи здивувалася, вона не очікувала скільки. Однозначно, це не весь прибуток, а можливо навіть, що це гроші за неї, або за Жанну. Банко швидко перерахувала їх. Приблизно. Рахувати до копійчки часу не було та й ця сума вже була дуже гарною.

— Кого ж ви ще продали? — запитала ледь чутно. — Невже цей ресторан теж?

Відповіді не було та й не потрібно. Банко озирнулася навколо. Якби знала, що буде скільки грошей, то взяла б з собою якусь торбину. В кишені не поміститься. До того ж тепер хвилювало питання: забрати всі чи щось залишити?

Дівчина важко видихнула. Зазвичай, не сумнівалася у своєму виборі, але не цього разу. Швидко поглянула на годинник. Через кілька хвилин вона мала зустрітись на подвір'ї з Жанною. Часу не залишилося, сховала всі гроші під кофтину та пішла залишивши колишнього роботодавця ні з чим.

Будинок спав. Було тихо та темно. У жодному куточку не горіло світло. Банко забігла до своєї кімнати та схопила торбину, яку підготувала ще з вечора. Зверху поклала гроші прикривши їх одягом. Коли буде можливість перерахує їх остаточно та сховає надійніше. Тішила думка про те що це не підробка, а справжні гроші. Без них було б важко починати нове життя у будь-якому місті не говорячи про мегаполіс. Дівчина про це чудово знала.

Прослизнувши темними коридорами Банко вийшла на двір. Пройшовши під стіною вийшла за межі ресторану. За наступною вулицею вони мали зустрітися, на автобусній зупинці. Йшовши Банко навіть подумки не зронила жодного слова. Її і справді було байдуже. На столі залишила подаровану книгу про міфи...

На автобусній зупинці їй справді чекала Жанна. Вона могла запізнитися на кілька хвилин, але не цього разу. Дівчина теж одяглася у чорне, щоб менше привертати до себе увагу. Поряд стояла невелика торбина.

— Ти затрималася, — промовила Жанна коли побачила подругу.

Банко підійшла ближче та скривилася. Дістала годинник та показала його. В запасі мала ще кілька хвилин.

— Все одно. Ти могла раніше прийти, — сварила дівчина. — Я доки чекала кілька авто бачила. Чорних... Ніколи не думала, що вночі щось їздить. Уявляєш як страшно?

— Ти впевнена? — Банко запитально вигнула брови. — Маю підозру, що ти пожалкуєш. Це важливий крок, який змінить твоє майбутнє.

Жанна змінилася на обличчі. Розізлилася.

— Запитуєш мене чи хочу я поїхати, чи можливо залишитися з роботодавцем, який мене вирішив продати? З глузду з'їхала? Це ж очевидно, навіть якщо безмежно боюся!

— Тоді чудово!

Банко радісно посміхнулася. Доки Жанна не продовжила — тикнула їй в руки сумку та попрямувала перша. Подруга зависла. Їй щойно так заткнули рота? Хотіла і розізлитися, бо ж не слухала, і засмутитися, але зрозуміла, що вже запізнюється тому вирішила цю розмову відкласти на потім. Хоч їй образилася.

— Де ми їдемо? Напевне у невелике місто, — міркувала в голос, — краще на інший бік острова. Там легше сховатися.

Банко посміялася з неї:

— Як гадаєш, голку легше знайти у стосі сіна, чи можливо серед чотирьох травинок? Можеш не відповідати, я знаю правильну відповідь перевірену на власному досвіді.

Жанна замовкла. Якби не хотіла розпитати про це — мовчала. Трималася, щоб не видавити жодного питання, бо знала, що Банко не розповідає про своє минуле при жодних обставин. Але всі ці таємниці лише посилювали зацікавленість.

— Тоді поговоримо про гроші! — не вгавала Жанна. — Це теж важливе питання! Ти ж знаєш моє фінансове положення...

— Знаю, тому все вирішила, — дівчина поглянула на подругу, — не переймайся за це. Зараз тобі потрібно лише поїхати зі мною, а що буде далі вирішиться коли купимо квиток у нове життя.

Банко не хотіла розповідати Жанні де саме вони поїдуть. Знала, що та буде проти, але, на її думку, це було найкраще місце зараз.

Боковим поглядом дівчина побачила, що Жанна відстала. Коли повернулася поглянути де вона — побачила, що та зовсім зупинилася та стала посеред вулиці.

— У чому річ?

Жанна дивилася на подругу. За її виразом обличчя не було зрозуміло, про що саме зараз думає. Але це вже не подобалося.

— Хто ти? Я справді не розумію хто ти чи можливо навіть що. Що в тебе за минуле, яке покрито таємницями. Ти знаєш, як грабувати, знаєш всі мови та володієш бойовим мистецтвом і це у якісь там двадцять років!

— Припини, Жанно. Якщо сумніваєшся через це, то ліпше розійдемося тут і зараз.

Відповіді не було. Дівчина думала, що відповісти. В її очах були й сумніви, і тривога з недовірою, але залишитися самою теж не наважувалася. Банко зрозуміла, що Жанна почала здогадуватися, що з нею буде не просто та небезпечно навіть, але...

Банко не захотіла думати про це далі. Не Жанні судити за її вчинки. Тому взялася міцніше за сумку та впевнено попрямувала далі. Вирішила, що якщо захоче піти з нею, то наздожене, а якщо — ні, то підуть різними стежками. Та чекати вже немає часу. Варто поспішити.

Не встигла Банко ступити кілька кроків, як відчула поряд важке дихання. Його було гарно чути у нічній тиші. Вулиця була темною та похмурою. Дівчата йшли у тиші.

Нічого не говорили.

На автовокзалі — теж тиша. Люди були, але їх порівняно мало. Вдень завжди гармидер та шум. Постійно хтось викрикує та свариться.

— Нам два квитки, — попросила Банко нахилившись до віконечка.

Незадоволено на дівчат поглянула касир. Її вії злиплися від, напевне, кілограма туші. Кинула незадоволений погляд на них. Жанна захвилювалася та оглянула свій одяг, Банко проігнорувала її та повторила, але вже не так ввічливо.

— Куди та навіщо? Мені ж потрібно знати, який саме квиток давати, — жінка сказала це англійською так зневажливо.

Банко скосила погляд. Їй не подобалося, що Жанна пішла з нею до каси та ще й так уважно слухаючи розмову.

— До... — дівчина видихнула та наважилася, — Енігми.

Навіть стоячи спиною Банко відчула цей погляд. Ось-ось Жанна мала вискочити та заперечити, сказати що подруга жартує, але — терпіла. Потім буде складна розмова.

Касир ще раз їх оглянула. Тепер дивилася на них по іншому. Звичайно, вона ж знала, що то за місце. Видно, що в голові крутилося купа думок, але язик прикусила. Особливо після того, як побачила обличчя Банко. Холодний та жорстокий погляд повний впевненості у своїх словах.

Жінка перебрала свою настільну коробку. Щось написала в журналі та на звичайному папері. Через хвилину протягнула квитки.

— Щасливої дороги!

Так само не щиро подякувала й Банко. Жанна задумалася та кинула коротке дякую та побігла за подругою. В залі очікування було тихо. Хтось спав, а хтось займався чимось, але для розмови, та ще й такої важливої, це було найгірше місце.

— Де ми їдемо..?

— Переодягнися, — перебила дівчина. Оглянувши подругу продовжила: — бажано в сукню. Вона тобі пасує.

— Ти краще скажи куди ми їдемо? До Енігми? Серйозно? Ти мені ще й сукню вдягнути пропонуєш!

Дівчата зайшли до туалету. Банко швидко озирнулася навколо. Нікого. Вони були самі.

— Чому не будь-що інше? — не вгавала Жанна. — Чи тобі просто назва сподобалася? Деталі не цікавлять? Не просто так це місто має таку назву!

Банко слухала її та переодягалася. Блакитна сорочка та спідниця до колін. Залишалося щось зробити з волоссям.

— Не хотіла тобі говорити, але, на мою думку, це поки що найкраще місце для нас, — спокійно відповіла.

— Місце де живуть бандити, грабіжники та гангстери. Ледь не усі виродки світу! Але найцікавіше те, що там постійно чути сигнали автівок правоохоронців, бо ж постійно конфлікти народів. Увесь час обирають хто головний. Та там закони не діють! Жодні! — очі Жанни були широко розплющеними та нервовими. Руки тремтіли як і голос. — Може ми будемо жити поряд з тими, кому мене зібралися продати!

Банко дала їй сказати свою думку, а потім спокійно пояснила свою:

— Саме там можна швидко створити нові документи, в законних закладах на це пішли б місяці та до того ж все відновили б так, як і було. Так ми можемо обрати нове ім'я та відповідно цьому нове життя.

Жанна дивилася на неї як на монстра, який прикидався дівчиною.

— Стосовно місцевих... там і справді діють власні закони. Місцеві банди не висовують носа за межі Енігми й відповідно вирішують всі “домашні справи”. Вони не мають жодних справ до інших бандитів. Тому їм тебе продати неможливо.

Мовчки вислухавши Жанна відчинила кран та набрала в долоні холодної води. Вмилася нею. Холодна вода повернула до реальності та нагадала, що відбувається.

— В нас немає грошей, — дівчина обіперлася на раковину руками, — житло там дороге.

— На перший час є.

Жанна перевела на Банко зляканий погляд. Ці слова змусили її здригнутися. Дівчина пересунула свою сумку, де лежали вкрадені гроші. Сховала їх трішки між одягом, тому оцінити масштаб було важко, але й це вже вражало. Зрозуміла справа, що Жанну теж здивувала така сума.

— Ти його вбила? — так коротко, без сварок та суперечок.

— Звичайно, що ні, — запевнила Банко, — лише без тям кілька годин побуде. Я лише гроші позичила. Все одно більша частина, то на мені зароблені.

У відображенні дзеркала Банко бачила, що Жанна зблідла та все одно намагалася приховати страх. Спробувала залишити незворушне обличчя. В очах видно сумніви. Зараз приймає складне рішення.

— Що ти ще готова зробити? — дівчина перевела погляд. — Мені потрібно це знати, якщо я йду з тобою. Кілька разів вже мене зрадили, не хочу, щоб це повторилося ще.

Банко задумалася. Що вона мала відповісти? Одне необдумане слово та злякає її. Невідомо чи це буде на краще.

— Я збираюся спокійно жити.

Це не була відповідь, принаймні, не та на яку очікувала та Жанну це здається цілком влаштувало. Видно, що її вже саму нудило від цієї розмови. Час обирати з ким піде у це нове життя.

Четвертий розділ

Ця довга та нудна розмова була потрібною. Вона змінила майже все. Жанна визначилася та припинила скиглити. Здавалося, що вона припинила дивитися на світ через рожеві окуляри зрозумівши, що вона вже не офіціантка на березі моря, а дівчина яка має вижити. А Банко своєю чергою почала показувати себе справжню та в голос озвучувати свої думки.

Загалом — вони просто прийняли одна одну.

Тепер жили вдвох у невеликому будиночку в місті Енігма. Загадкове місце. Для когось безпечно, а для когось — навпаки. Зовнішність для цього місця у дівчат була звичайною, тому нікого не зацікавили. Місцеві проходили повз та навіть не витрачали часу для простого привітання.

Насправді вдень місто було світлим та зеленим. Вулички з двох поверхових будинків прикрашені квітами, але з іншого боку... постійні сварки у родинах сусідів, які слухали всі. Та ще й мова. На диво, Банко довго не могла зрозуміти місцеву говірку.

— Якою мовою вони говорять? — запитала Жанна.

Вони щойно приїхали потягом та зайшли у невеликий ресторан поснідати. Їхали цілу ніч. Лець обрали, бо майже не розуміли, але були голодними тому не зважали. Жанна наминала щось схоже на хліб, а Банко спостерігала за сусіднім столиком. Її образило те, що не могла зрозуміти.

— Вони, — кивнула у сторону столика, — говорять гуджараті, але не чисто. Час від часу чути інші слова. Логіку та послідовність важко зрозуміти.

Дівчина замовкла та прислухалася. Через мить похитала головою та повторила, що не розуміє чому так:

— Можливо теж туристи. Меню — тайською, а на половину — телугу... складно.

— Ти їх не знаєш? — здивувалася Жанна. — Думаю тобі не складно буде вивчити ще одну, дві, декілька.

Банко різко поглянула на неї. Обізвала іспанською та схрестила руки на грудях образившись.

— Що з тобою? Що такого я сказала? Невже це не правда?

Дівчина дивилася на неї гостро та сердито. А відповідати сильно не хотіла:

— Ти не знаєш, як так сталося. Це не було моєю забаганкою.

— Звісно не знаю. Ти ж мені не розповідаєш, — Жанна замовила морозиво, а Банко відмовилася. — Французькою ти теж не завжди гарно говориш, але доволі не погано. Та твоя рідна мова інша.

— Навіщо тобі це знати? — Банко насупилася ще більше.

— Цікаво. То скажеш?

Офіціант приніс морозиво. Дивно було у ролі звичайного гостя. Жанна говорила легко та не турбувалася, що могла образити подругу. Банко ж навпаки. Ще більш насупилася. Довго думала чи варто про щось говорити взагалі.

— Іспанська, — промовила тихо, — вона мені подобається та бабуся нею говорила багато.

Жанна здивовано застигла.

— То ти іспанка? Не схожа...

— Ні, звичайно! Годі цієї розмови. Нам час йти!

Банко швидко підвелася та поспішила на вихід через касу. Розрахувалася, а Жанна за цей час встигла доїсти морозиво. Ще у поїзді Банко прочитала свіжу газету Енігми. Це було складно, але впоралася. Там знайшла оголошення:

“Здаю в оренду будинок. Стан чудовий та цінна приємна. Контакти можете знайти нижче.”

— Мені район не подобається, — промовила Жанна заглядаючи в газету через плече, — небезпечний.

Банко нічого не відповіла. Важко видихнула та записала контакти окремо на папері. Торгуватися було ризиковано, та цей варіант був не найгірший.

Ось приїхали. Ще в поїзді дівчата підозріло позирали на місто. Воно було підозріло спокійним та мирним. Навіть гарним та доволі милим. Знайшли дорогу до будинку, зв'язалися з господинею, якою виявилася трішки грубувата жінка. Банко про щось домовлялася з нею, доки Жанна розглядала будинок.

Він був худим та високим. Майже всі будинки тут були двоповерхові: перший поверх це кухня та вітальня, а другий — спальня та ванна кімната. Такий стандарт, а хто хотів той розширявся.

Дівчина тримала у руках свою сумку та розглядала вулицю. Світла цегла, квіти на підвіконні... її покликали.

— Господарка говорить, що в будинку лише одна спальня кімната, мені відмовити? — запитала Банко.

Не думаючи ні секунди Жанна заперечливо помахала головою та запевнила, що це не проблема:

— Ти ж говорила, що поки що для нас це найкращий варіант. Гадаю — відмовлятися не варто.

Банко передала її слова. Обмін: гроші на ключі. Тепер це був їхній будинок. Дівчатам він сподобався, хоч і маленький, але доволі просторий. Велика світла вітальня та кухня, маленька ванна. Та спальня кімната в якій був стіл, під вікном, велика шафа та одне велике ліжко. Дівчата здивувалися, але швидко обрали кожна свою частину. Ліжко було великим, тому не заважали одна одній.

— Мені сподобався будинок. Гарний, — промовила Жанна вже засипаючи, — я залишилася б у ньому на завжди.

Банко лежала до неї спиною та нічого не відповідала. Вдавала, що спить. Їй хотілося залишитися наодинці зі своїми думками.

Двері гучно відчинилися. До будинку ледь не пританцьовуючи забігла Банко. Та ще й дуже щаслива.

— Щось трапилося? — схвильовано запитала Жанна.

Дівчина готувала на кухні суп. Сьогодні була її черга.

— Через три дні будуть готові нові документи та ми зможемо поїхати далі, — весело промовила Банко, — не варто витрачати гроші та це місто. Є кращі місця для життя. З них варто почати нове життя!

Жанна теж щасливо посміхнулася. Вони жили тут лише кілька днів, будинок подобався, але ледь не щоночі чути бійки та навіть постріли. Багато конфліктів. Їм обом хотілося мирного та спокійного життя.

Дівчата не згадували ні про колишнього роботодавця, а ні про Джуна. Жодного лихого або доброго слова. Про це домовилися ще в поїзді. Таке було одне з правил.

Того вечора була смачна вечеря. Після гарної новини Банко сходила до магазину, а Жанна приготувала неймовірно смачну вечерю. Поговорили трішки та полягали спати.

Ранкове сонце світило у вікно. Через кілька хвилин проміння заважатиме Банко спати та вона перевернеться на інший бік. Спів пташок перебив постріл та вигуки. Жанна прокинулася. Дівчина злякалася та побігла дивитися у вікно перелізши через подругу, тим самим розбудивши і її. Банко незадоволення бубніла. Розплющила очі та побачила, що Жанна визирає у вікно.

— Дурепа! Нащо у вікно визираєш, якщо щойно стріляли? — вигукнула Банко.

Дівчина не звертала на неї уваги, а потім відійшла та почала збиратися, бо була у простій нічній сорочці. Накинула теплу кофту, бо зранку було завжди прохолодно.

— Ти надвір йдеш? — здивувалася Банко. Дії подруги змусили її повністю прокинутися.

— Там французький прапор, — коротко.

— І що? Тебе це не стосується!

Жанна збиралася вийти з кімнати, вже майже відчинила двері, але ці слова змусили її зупинитися. Вона повернула голову та поглянула на Банко. Коли зрозуміла що це не жарт — розізлилася.

— Мене стосується все що стосується моєї країни! В цьому й різниця між нами. Тобі байдуже під яким прапором жити! — з кожним кроком дівчина підходила все ближче.

Банко не відповіла. Пострілів більше не було, але гамір продовжувався. Здається, збігся натовп. Їздили автомобілі та кричали люди. А в кімнаті було тихо. Банко сподівалася, що Жанна не стане чекати реакції та піде, але вона стояла.

Це злило. Банко підвелася та підійшла до неї:

— Маєш рацію. Мені й справді на це байдуже. Мені не цікава мова, традиції та культура своєї країни. Все одно навіть на те, що зараз з нею. Чи процвітає, чи навпаки занепадає...

Жанна не витримала та дала Банко ляпаса. Не сильного, але все ж. Сама навіть злякалася. На мить здалося, що ось-ось розплачеться, та втрималася. Дівчина не могла терпіти цих слів. У всіх суперечках дівчата завжди намагалися знайти найкраще рішення яке влаштує обох. Звичайно, що інколи доводилося йти на поступки, але це завжди виняток. Ніхто не збирався поступатися своєю думкою. Жанна любила свою країну та цінувала традиції, якби мала можливість то обов'язково жила б поряд зі

своїми. Банко була її протилежністю. Їй і справді було байдуже під яким прапором жити, але завжди пам'ятала з якої країни її справжнє походження. Та це було в минулому.

Цей острів ділився на тих хто боровся за своє, ті хто пам'ятав свою батьківщину та будував її тут, та тих кому вже байдуже, вони були не проти якщо всіх зробили б громадянами однієї країни. Люди сварилися та ледь не влаштували війни через це. Ось дійшла черга й до подруг. Раніше це не так відчувалося, але з приїздом сюди питання набуло більш важливого значення. Дівчата мовчали про це всі ці дні, але сьогодні вже стало неможливим.

Жанна важко дихала. Вона хотіла сісти та заплакати, а не стояти й мужньо триматися. Боротися — це не її. Вона слабка, щоб щось змінювати. Саме це Жанну дратувало. Вона постійно бачила перед собою Банко, яка здатна змінити світ на краще, але й далі продовжувала байдикувати та лежати у своєму гамаку.

— Якби я хоч трішечки була тобою, то боролася б за найкращий світ, — тихо промовила.

Слова які душили. Для Жанни це означало визнати свою слабкість. Сьогодні вже терпець урвався. Дівчина вирішила, що варто обирати ким вона хоче бути та яка її роль у цій історії. Була вдячна Банко за все, що вона зробила для неї, та тепер подруги були по різні сторони.

Банко стояла опустивши погляд. Вона здавалася такою порожньою. Боляче було не від ляпаса, а від того що й сама це все розуміла. Та постійна боротьба втомлювала, а коли ще й не знаєш за що боротися...

В кімнаті було тихо, а за вікном гамір. Банко не тримала Жанну, тому та пішла. Тепер у кімнаті стало порожньо. Тихо та глухо, а можливо це лише у дівочій голові. Дивно, але думок взагалі не було.

Наздоганяти Банко не хотіла. Вона не мала цього робити та, можливо, так було б краще? Пішла б кожна своєю дорогою та й все, але... почувся знову вистріл. Серце Банко стиснулося. Не зрозуміла як побігла до дверей. Відчинила їх та швидко спустилася на перший поверх вигукуючи ім'я подруги. Сподівалася, що та нічого ще не встигла зробити.

Банко полегшено видихнула коли побачила Жанну. Дівчина стояла та трималася за дверну ручку. Теж вагалася. Коли почула своє ім'я — повернулася.

— Добре. Ти маєш рацію! — Банко підбігла до неї та схопила за руку. — Ти не маєш покидати свою батьківщину, але виходити зараз — самогубство. Чуєш, як часто вистріли лунають?

— Пропонуєш чекати? — здивувалася Жанна. — Я це розумію, але якщо комусь потрібна допомога? Потім може бути пізно!

Банко побачила, що Жанна налаштована серйозно. Вона не розуміла чи це була звичайна дурість, чи можливо відчайдушність з крихтами відваги. Дівчата стояли у маленькому коридорчику. Жанна не збиралася більше чекати, або що-небудь пояснювати тому відштовхнула Банко. Дівчина не чинила опору, тому це вдалося легко й вона полетіла до стіни, на яку обіперлася, щоб не впасти остаточно.

Жанна не поцікавилася чи Банко не забилася та відчинила двері. Натиснула на ручку та прочинила двері. В цю мить почувся вистріл. Близько... Банко злякалася та

підвела очі. Все сповільнилося. Стало тихим та повільним. Здавалося, що можна було розгледіти все навколо. Але все інше не цікавило. Очі Банко розширилися від страху. Перед нею стояла Жанна з... кулею, яка влучила їй у чоло. Кілька краплин крові потрапили на обличчя та білу сорочку. Через мить дівчина впала на підлогу. Насправді це було лише секунди чотири, але здалося, що ціла вічність.

Банко не могла у це повірити. Мить дивилася перед собою. Просто у стіну. Жодних звуків, або емоцій. Справжня порожнеча. Через відчинені двері до вух долинули вигуки. Дівчина почала приходити до тями. Шия ніби стала металічною, а коли хотіла повернути та поглянути — взагалі не хотіла рухатися.

Серце шалено забилося, коли все ж зрозуміла, що сталося. Легені ледь не зламали ребра. Так важко дихалося... Банко впала на коліна поряд з Жанною. Подруга була мертвою. Ця рана не давала жодного шансу на порятунок. Хто вистрілив — не дізнається напевне ніколи. Обличчя Жанни було спокійним. Вона навіть не зрозуміла, що трапилося.

Вулицею почали їздити автомобілі. Гамір то стихав, то знову спалахував. Банко не знала, що робити. Частково відчувала провину, але ж... Її беззаперечно зроблять винною, це ж полегшить всім життя. А поховати? А... Скільки питань. Вони тиснули на голову. Мозок, здається, хотів витекти через сльози.

Знадобилося кілька секунд, щоб зрозуміти, що сидить на підлозі поряд з мертвим тілом навпроти відчинених дверей. Банко важко підвелася, ноги та руки не хотіли слухатися. Перевівши погляд — побачила, що хтось швидко йде до їхнього будинку. Серце стиснулося. Не одразу впізнала.

— Що... що ти тут робиш? Як? — ледь змогла видавити з себе.

До будинку швидко зайшов знайомий хлопчина. Він зачинив двері на замок, повернувся та поглянув на Банко.

Гермес...

Це обличчя... дівчина не розуміла, чи була рада бачити, чи навпаки. Цікаво, що було б гірше: побачити на порозі незнайомця, або ж все ж Гермеса?

— Вона мертва? — запитав кивнувши головою на тіло Жанни.

У Банко відвисла щелепа.

— Жартуєш? З діркою у лобі ти запитуєш чи насправді мертва?

Раптово з'явилося неймовірне бажання задушити хлопця. Видно, що йому байдуже та ще й зараз буде знущатися та жартувати. Цього Банко не могла дозволити.

— Не всі можуть дозволити собі справжнього пістолета, тому хтось використовує "імітацію" з фарбою, — пояснив Гермес.

Банко не могла повірити цим словам. Спалахнула надія та вона кинулася до подруги, але... бажання не здійснилося. Жанна й насправді була мертвою.

— Мертва...

На очах з'явилися сльози. Все стало розмитим та не чітким. Банко відчула як Гермес міцно схопив її за руку та потягнув на кухню.

— Отже, ми позбулися однієї проблеми та натрапили на ще дві, — промовив більше для себе Гермес.

Хлопчина привів Банко до раковини. Увімкнув кран та допоміг вимити руки, бо сама дівчина ледь була при тямі. Вода змивала кров. Вона водоворотом стікала у

безодню. Банко здивувалася, що було аж скільки крові. Невже не свідомо торкалася всього обличчя?

Від цього ставало лише гірше. Неначе щось стало посеред горла та повільно душило. Свідомість ось-ось була, але вже ніби у тумані. Вона так давно не бачила смерть, що навіть забула наскільки це огидно та жахливо.

— Е, ні! Ти мені потрібна при тямі, — Гермес помітив, що очі Банко вже майже заплющенні. Якесь мить і втратить свідомість повністю. — Та ще й у здоровому глузді.

Хлопець набрав у долоні холодної води та вмив дівчину. Повторив кілька разів, але це не допомогло. Повернув обличчям до себе. Ноги майже не тримали, тому Банко обіперлася на кухонну стільницю. Гермес взяв її обличчя у свої долоні, очі порожні, ніби у сні. Сам себе запитав, що варто зробити, аби повернути до тямі. Щоб щось вигадати у нього зайняло це лише кілька секунд.

Перед цим хитро посміхнувся. Міцніше охопивши руками обличчя підтягнув його до себе та поцілував. Вважав, що один шок, може перекрити інший. І мав рацію. Банко можливо цього не помітила б навіть, якби поцілунок тривав лише якусь мить, але це вже задовго. Очі розширилися від ненависті та здивування. Свідомість повернулася, а разом з ним бажання відштовхнути та дати добрячого ляпаса. Але сказати нічого не могла, а в руках було мало сили, щоб відштовхнути. Та попри це продовжувати не можна. Варто було негайно припинити.

Рукою Банко знайшла щось, швидко зрозуміла що це ніж. Часу шукати щось інше не було, тому зібравши всю силу в руку замахнулася та встромила ножа у плече. Гермес не очікував. Скривився, вкусив Банко за губу та відхилився. Пощастило, що він був коротким. Не глибоко ввійшов та й рана не така широка. Варто було б довго стікати кров'ю аби від цього померти.

— Все ж ти огидний, — прошипіла Банко.

Парубок відійшов та обіперся спиною об кухонний стіл. На чорному піджаці крові не було видно, але маленька цівка витікала крізь пальці. Банко його не шкодувала. Особливо дивлячись на його єхидну посмішку — бажання пожаліти зовсім не було.

— Це було боляче, — промовив Гермес. Коли побачив, що дівчина не збирається просити вибачення продовжив: — через мить тут буде поліція, а в тебе тіло лежить посеред коридору.

Через нього Банко геть забула про Жанну. Краєм ока бачила її чорне волосся. Ще вчора вона раділа та весело метушилась на кухні, а зараз...

— Ти поїдеш з нами. Це не обговорюється. Час давно минув, тому можеш зараз без зайвих слів йти до кімнати та хоча б переодягтися з піжами у нормальний одяг.

Хлопчина кинув на неї незадоволений погляд. Попередив, що тікати немає сенсу, а якщо все ж надумає, то швидко познайомиться з його хлопцями. Банко нічого не відповіла. По-перше, не знала що, а по-друге — не могла вже бачити його обличчя. Як тільки, вона починала думати про нього добре, то одразу отримувала ніж у спину. Треба час все добре обдумати. Подякувати можна лиш за те, що привів до тямі. Зараз, дівчина бачила реальність чітко.

Дорога до кімнати була через той коридор, де лежала Жанна. Банко не знала, що сприйняла вже її смерть, чи ще — ні, але проходячи повз просто не могла не глянути. Обличчя Жанни було заляпане кров'ю, правильніше сказати, хтось розмазав його по

обличчю. Дівчина поглянула на свої руки, але пригадати нічого не могла. Напевне, просто дарма намагалася привести до тями.

— Не раджу туди дивитися, — посміявся Гермес, — якщо не хочеш знову втратити здоровий глузд.

Банко поглянула на нього. Кинула слово іспанською переклад якого Гермесові краще не знати, та пішла до кімнати. Замкнула двері у спальню та залишилася з собою на одинці. Купа думок про те, що сталося сьогодні лише за ранок. На жаль це були більш як проблеми, які варто негайно вирішити.

Дівчина стояла посеред кімнати й не знала куди подітися. Тікати через вікно? Другий поверх не проблема, але... Гермес правду сказав? Якщо так, то сенсу немає, лиш гірше. Здатися, чи..?

— Якщо життя вибрало мені таку роль, то зіграю її добре, — сказала сама собі Банко.

Після цих слів вона почала швидко збиратися. В сумку складала лише необхідні речі. Смерть Жанни не була першою в її житті. Й до цього помирили, та ще й важливі та дорогі їй люди. Тому вирішила, що якщо смерть ходить завжди поряд, то нехай використає її на благо. Нехай краще помре якийсь бандит чи грабіжник, ніж мирна людина. До того ж мафіозі ще не була. Можливо, це і є справжнє покликання від якого так довго тікала?

Як тільки Банко пішла, Гермес зняв піджак. Рана на плечі кровоточила та була за високо. Перев'язати не вийде, але, правду кажучи, не має що. Так, глибоченька, шрам залишиться та доведеться зашивати, але все ж більше шкода білої сорочки.

— Вперше та востаннє одягаю білу сорочку, — пробубнів собі під носа.

Він і справді зазвичай ходив лише у чорному одязі, а чому сьогодні вирішив — не знав. Але знав, що тепер добровільно білу сорочку не одягне. Ходив та щось бормотав під носа, доки Банко не було. Знайшов у шухляді невеликий рушник та приклав його до рани.

Краєм ока помітив чорне волосся. Жанна так і лежала. Ніхто її не чіпав, окрім Банко. Дівчина до речі давненько пішла. Та Гермес був спокійний, якби спробувала втекти, то вже стояла б тут разом з його людьми. Інколи позирав на двері, бо часу було не так вже й багато насправді.

Підійшов до Жанни та присів поряд. Опустив дівчині повіки та розглядав кулю. Не їхня. Він знав, що ніхто з його людей не стріляв, але перевірити краще.

— Не вигідно. Як же твоя смерть заважає, — підпер під голову руки, — як тепер зробити, щоб твоя подружка не думала, що то ми?

Гермес награно засумував коли не отримав відповіді.

— До того ж прибрати це все треба. Можливо, навіть поховати. А з господарями домовитися...

Хлопчина закотив до гори очі. Вигляд мав такий, ніби вихователь у дитячому садочку. Завжди купа проблем, які створюють інші, а йому потрібно їх вирішувати.

Гучно відчинилися двері. Гермес вирівнявся та поглянув на другий поверх. Двері відчинила Банко, і здається з ноги. Хлопець гучно розсміявся коли побачив її.

— Навіщо так одягнулася? — запитав крізь сміх.

Банко щиро не розуміла, що його так роземішило. Ніби-то їдуть укласти ділову угоду, і відповідати цьому треба. Тому одягнула класичні чорні брюки, білої сорочки не знайшла, тому одягла свою улюблену гавайську, доповнила цей образ чорною краваткою. Волосся підбрала, щоб не заважало. Чудовий образ.

— Ти ж сам сказав переодягнутися, — Банко була серйозною та підозріло дивилася на нього, — а ти що робиш?

Гермес не відповів. Банко спустилася та стала перед ним.

— Це ж не ваших рук справа? Якщо так, то застрель мене прямо тут. Ніякої угоди не буде!

— Не поспішай так, — перервав Гермес доки вона не надумала собі зайвого, — вважаєш тепер в нас менше проблем?

Банко не знайшла, що відповісти. Парубок посміхнувся та повідомив, що їм час їхати. Вже збирався піти, але дівчина його зупинила:

— Я маю умову...

— Озвучиш їх Дзімму.

— Вона для тебе!

Гермес повернувся та важко видихнув. Йому точно не хотілося нічого виконувати, навіть найменшу забаганку.

— Допоможи поховати Жанну. Не чужа людина, не можна так залишити.

Юнак глянув на мертву дівчину. Про себе подумав, скільки вони приносять проблем, але погоджуючись кивнув. Він і так би це зробив би, але тепер Банко мала втихомирити свій характер та почати йти на поступки, хоча б у знак подяки.

Та Гермес швидко зрозумів, що цього не станеться. Як тільки сіли в автомобіль, дівчина ні на мить не зімкнула рота. Або щось розповідала, або ж розпитувала. Гермеса це страшенно дратувало, але звук не показувати свого гніву. Погоджувався та мило посміхався.

— Ми вже на місці? — здивувалася дівчина. — Вночі він був іншим... Це точно той ресторан?

Гермес посміхнувся.

— Ні. Звичайно, що ні. Зараз заберемо когось та поїдемо далі.

Дівчина посміхнулася у відповідь. Поглянула у вікно та побачила, що з ресторану виходить високий хлопець. Стильний синій костюм, біла сорочка та довге біле волосся з кількома червоними пасмами. Він був молодий та гарний. Граційний, як лисиця. Здається корець, але точно говорити не варто.

Хлопець мило посміхнувся охоронцям, щось їм сказав. Автомобіль бачив, але йти не поспішав.

— Не розглядай так, — порадив Гермес, — на вигляд він красень, але не варто закривати очі на те, що робить.

Але Банко його не послухалася. Ще якусь мить дивилася, а потім зручно вмостилася та посміхнулася. Гермес примружив очі, але запитати не встиг. Двері автомобіля відчинилися та в салон зазирнув той хлопчина.

Посміхнувся. Й справді гарний, дивно, як дорогою з ресторану до автомобіля до нього не підійшли дівчата та хлопці зі спробою познайомитися.

— Японська, англійська чи можливо мова жестів? — запитав японською хлопчина коли зрозумів, що розмова не складається. — Як зручно?

— Можна навіть корейською, або китайською, — Банко так до кінця й не була впевнена в тому, хто ж він.

Парубок засміявся та заперечив:

— Дякую, але не потрібно. Я не знаю корейської, або китайської. Вони заскладні для мене...

— Та це зрозуміло, — перебив його Гермес говорячи грецькою, — з таким гарненьким обличчям не обов'язково перейматися за такі дрібниці. Люди самі знайдуть спосіб порозумітися, лише б побути поряд з тобою.

Банко посміялася. Він дивився у вікно та не бачив обличчя юнака. Договоривши, повернув голову. Хлопчина сидів з широко розплющеними очима та ні слова не розумів. Нервово позирав на Банко, хвилювався з чого ж вона сміялася насправді.

Потім сам награно засміявся, але видно, що слова, навіть які не зрозумів, його зачепили. Заправив довге волосся за вухо показавши золоту сережку.

— Як же тобі, дорогий наш Гермесе, пощастило. Почастило, що сидиш поряд з такою милою панянкою, — останні слова він прошипів та поклав руку Гермесові на плече.

Від цього хлопець здригнувся та скривився. Той швидко прибрав руку та відсахнувся. Гермес скосив погляд на Банко. Дівчина лише посміхнулася. Її геть не турбувала така непотрібна штука яка має назву — совість.

Біловолосий хлопчина переводив погляд то на дівчину, то на хлопця. Потім його вуста розквітли у посмішці.

— Невже тобі вдалося його поранити? — в очах засяяли зірочки, коли Банко кивнула головою. — Ой, головне, щоб Дзімму не насварив, що ти поранила його улюбленця. Але не переймайся, мені ти вже подобаєшся.

— Всі чудово знають хто улюбленець боса, — кинув зневажливо Гермес.

Він гнівно поглянув на них. Лише на мить. Потім вдавав, що вони його не турбують, а в іншого хлопчини нервово сіпнулося око.

— Геть забув. Час познайомитися особисто, — хлопець протягнув руку.

— Й справді час. Моє ім'я ти знаєш, як і я твоє, — дівчина посміхнулася, а хлопці зацікавлено поглянули на неї, — Кіцуне.

Гермес широко посміхнувся, а біловолосий хлопчина застиг з простягнутою рукою.

— У японських повір'ях Кіцуне часто виступають як посланці бога Інарі, покровителя рису та родючості. Їх також можуть асоціювати з обманом, що збиває людей з пантелику, або з охоронцями, що приносять удачу та захищають від зла. Маю думку, що це твій ресторан, з якого виходив. А у мафії ти виконуєш роль посланця. Дорогий заклад, де багаті люди гарно посвяткувавши розповідають цікаві та корисні таємниці. Еге ж?

Автомобіль наповнився сміхом Гермеса. Банко раділа, що не помилилася, а Кіцуне сидів та навіть не кліпав. Його щелепа ледь не лежала на підлозі.

— Це ти все їй розповів! — звинуватив Гермеса та легенько вдарив поранене плече.

Хлопець заперечив. Банко теж запевнила, що сама все здогадалася. Як виявилось згодом, хлопці посперечалися через це. Гермес запевнив, що дівчина сама здогадається хто він, а Кіцуне мав іншу думку. На що ставили ставки не сказали, але вірогідно це було щось вартісне.

— Якби не охоронець, то і не зрозуміло б було, — обурився.

— Гарні новини хоч? — запитав Гермес.

Кіцуне радісно кивнув.

П'ятий розділ

Вони приїхали до того самого ресторану з озером та каченятами. Не те що б Банко була щаслива тут бути, але каченята й справді милі.

Гермес повідомив про приїзд охоронців та сказав йти без нього. Та зрозуміло, рана трішки, але все одно кровоточила, до того ж сорочка була в крові. Банко та Кіцуне не сперечалися та не заперечували. Дорогу знали, тому пішли самі. Йшли не поспішаючи.

Загалом, дорога минула в тиші, лиш інколи обмінялися не суттєвими питаннями. Банко була трішки не спокійною, бо ж понад тиждень, а то й більше переховувалася від мафії. Дивно, що їй ще не натягнули мішок на голову та не зв'язали руки. Цікаво чи пана Уме-ельва знайшли?

Кіцуне був не те що спокійним, а навіть радим. На його обличчі сяяла легка посмішка. Коридор був, здається, довшим ніж тоді. Секунди тягнулися. Ніби найстрашніша мить, яка тягнулася у вічність. І ось двері відчинилися.

— Хвилюєшся? — запитав раніше Кіцуне.

Через високий зріст йому довелося трішки нахилитися, щоб почула лише Банко. Дівчина заперечливо помахала головою. Краще не показувати цього. А насправді ж страшенно боялася.

— Не переймайся, — запевнив Кіцуне та підморгнув, — у боса сьогодні гарний настрій.

Посеред кімнати, за великим столом, сидів сам Дзімму. Він не одразу звернув увагу на них, бо ж офіціанти принесли нову страву. Насправді для чоловіка, якого бачиш постійно за столом в оточенні великих тарілок, він мав досить нормальний вигляд.

Банко помітила, що за столом стояли ще кілька стільців. Один навпроти чоловіка, здається для неї. Та ще два поряд.

Кіцуне впевнено привітався та пішов першим. Запросив до столу Банко та сів розповідаючи Дзімму про те, як доїхали. Дівчина здивувалася, але коли побачила, що настрій у боса досить гарний — заспокоїлася. Сіла навпроти чоловіка та намагалася не дивитися йому у вічі.

— Дорого ти нам виходиш, — пожартував Дзімму, — і це я не лише про гроші.

Кіцуне посміявся. Банко поглянула на нього та теж нервово посміхнулася, але перепрошувати не стала. Чоловік запропонував поснідати, або пообідати доки чекають Гермеса. Банко не довіряла йому, але й справді нічого з ранку не встигла поїсти, тому обрала те, що припало до душі. Кіцуне відмовився.

Чекали не довго. Хвилин десять. Дзімму та Кіцуне говорили про різні дрібниці та навіть не звертали уваги на Банко. Дівчина не засмутилася через це. Навпаки, спокійно поїла.

Чекали вони Гермеса, без нього розмову не починали. Парубок одягнув чисту сорочку, а рану — ймовірно зашили.

— Сідай, бо розмова буде довгою, — попередив Дзімму.

Гермес сів поряд з Банко, якій вже це не подобалося, з іншого боку.

— Три та навіть більше днів минули та ти маєш дати відповідь, — нагадав бос.

Банко дивилася на них. Хлопці очікували її відповіді. Важко видихнувши — продовжила:

— Мало інформації.

— Що ти хочеш дізнатися? — на диво спокійно запитав Дзімму.

— Щось що мене переконає, — дівчина відкинулася на спинку стільця та схрестила руки на грудях. — Ви вже знаєте, що маніпуляція зі мною не діє. Шантажувати немає вже ким та винагороди немає такої, щоб я погодилася.

Дзімму посміхнувся:

— Тоді доведеться дати тобі сенс жити далі.

Не приховуючи Банко вдала зацікавленість. Сьогодні її від самогубства розділяла лише мафія, яка постійно крутилася поряд.

— Ти ж знаєш, що цей острів створили штучно? Побудували кілька будинків та привезли людей з різних куточків світу, а тепер спостерігають, як ми вживаємося.

— Щось чула таке, але не знаю наскільки правда, — відповіла дівчина.

— Щоб гарно жити потрібно товаришувати з владою, а коли кілька президентів, то це вже складно. З усіма не домовишся, але між собою вони діляться думками та планами на майбутнє.

Банко не розуміла до чого веде бос. Здавалося, що він почав з далеку. Тепер навіть цікаво, як розмова дійде до Цукуйомі, або ж умови змінилися.

— В нас теж є свої прохання та прагнення до кращого, — продовжував далі.

— Перепрошую, — перебила Банко, вона хотіла зробити це раніше, але не наважувалася, — в мене виникає думка, що ми не порозумілися та ви розповідаєте про інше.

— Не варто поспішати, — зауважив Дзімму, — це погано впливає на якість роботи, особливо у нашій сфері. Але якщо так погано розуміти, то почну по іншому.

Бос замовк. Мить думав з чого варто почати розмову. Банко поглянула на нього. Беззаперечно, йому це не подобалося, але здавалося, що терпить це лише тому, що очікує на співпрацю. Вона посміялася б з нього, бо ж і так вирішила, що погодиться, але без більш детальної інформації це було б дурістю. Краєм ока дивилася то на Гермеса, то на Кіцуне. Як-не-як, а вони вже більше працюють разом, то розуміють, коли псується настрій, або навпаки. На щастя, вони мали спокійний вигляд.

— Цукуйомі, це дитина одного з президентів.

Дівчина здивувалася:

— Кого саме?

— Тобі це заважатиме працювати? — запитав бос та Банко заперечливо похитала головою. — Не відомо, але це легко можна дізнатися у дитини, якщо її знайти. Це буде вагомий шантаж та гарна мотивація йти на поступки.

Говорити, що це було б жахливо мафії — не найкраща ідея. Хоча цієї думки Банко не поділяла, але все ж змовчала.

— Ми можемо просити натомість все, що захочемо, — провадив далі.

— І чого ж ви хочете? — запитала дівчина. — Звичайно, що мафія може попросити все що захоче, але навряд це буде краще для людей та острова.

— Ти занадто поганой думки про нас, — посміявся Дзімму, — я лише проситиму більших прав для “ніяких” людей. Поглянь на нас. Серед нас немає, чистокровних, але ж ми не дурніші за них. Погодись, що це не справедливо! Ти ж така сама.

Банко глянула на хлопців. Їй справді, якби не бандитське життя, то в них з грошей було б щастя на хліб заробити, а зараз живуть доволі не погано. Хоча Кіцуне й тоді жив би непогано зі своїм милим та гарненьким обличчям.

— Можливо, ти не надто розумієш про що йдеться, бо ж вважаєш, що ми з тобою не схожі та проблеми в нас не спільні, — сказав чоловік коли помітив, що дівчина задумалася, — розкажи нам все про себе.

На обличчі виросла хижа посмішка. Кіцуне посміхнувся та вмовився зручніше. Гермес ледь помітно повернув голову, щоб краще чути. Банко ще думала чи варто запитати, що невже вони не знайшли про неї інформації, але згадала ті документи, які розтросила куля. Там не було про неї правди. Можливо просто імітація...

Чоловіки чекали її відповіді. Це тиснуло та підганяло, вирішила, що хай вже так буде. Щось та й вигадася.

— Дійсне прізвище та ім'я — Банко Кохаку, — почала розповідати, але багато, що вирішила залишити в таємниці, — пан Уме-ельв наполіг на тому, щоб імена його робітників мали хоч якесь відношення до його батьківщини. Тому з Банко Сільє я стала Банко Кохаку, але ж заведено звертатися за прізвищем, то так і вийшло.

— Неймовірно! — не стримався Кіцуне та радісно вигукнув. — Все так заплутано! Це ж хто твої батьки?

Банко здивовано поглянула на нього. Невже так радіє? Він хіба не такий же самий?

— В мене немає батьків. Я сирота. З малечку виховувалася у маленькій родині. Батько був хорватом, а мати — норвежка. Вони рано померли, тому легко змінила ім'я на те яке запропонував мені пан Уме-ельв. Насправді це й був мій перший вагомий документ.

Це була однозначно цікава інформація, та добряче дивувала. Гермес здивувався, але швидко опанував себе та вдав байдужість. У Дзімму на обличчі з'явилося розуміння. Розуміння того, чому майже не було жодної інформації. Банко теж зрозуміла, що вони знають про неї лиш те, що розповідав Уме-ельв. Це надало впевненості та спокою. Навряд вирішить перевірити чи всі сказані слова є правдою.

Щиро радів лише Кіцуне. Неначе мала дитина. В очах сяяли дві зірочки, а питання були одним за одним:

— Це так важко напевне... Зараз тобі не надто сумно через це? Можливо хочеш змінити знову ім'я? Якщо це тобі справді потрібно...

— Не чіпляйся до неї, Кіцуне, — перебив його Дзімму. — Ми тут не для того. Отже, цього вистачить, щоб скласти про тебе загальну думку, але все ж цікаво, чому не хочеш дізнатися хто ти насправді? Можливо ти “чистокровна”?

— Не бачу в цьому сенсу, — знизала плечима, — така ймовірність мізерно низька, а витратити на це гроші — не логічно. До того ж навряд моє життя від цього суттєво покращиться.

Банко продовжувала б, але побачила, що чоловік поринув у думки. Замовк, але перед цим заборонив Кіцуне що-небудь запитувати. Юнак награно засмутився, але й справді змовчав.

Дунав та дунав, дунав... а потім щось там й надумав.

— Ти гарно б'єшся та маєш знання з міфології, а про те, що ти гіперполіглот — не помітити й справді важко...

— А ще я амбідекстер, — сказала Банко та помахала обома руками.

Дивно, але їй подобалося їх дивувати. Останнє вийшло дуже вдало. Здивувався навіть Гермес, бо вже ніхто не знав, що від неї очікувати далі.

— Чудово, — промовив бос, — є щось що варто ще нам знати?

Банко заперечливо помахала головою. Ніби це все, але не виключення що з часом з'явиться ще якийсь талант. Дзімму запитав, як так сталося, що вона це все вміє.

— Життя так склалося. Після смерті батьків багато працювала, так і вивчила кілька мов, потім ще. А битися навчилася, бо потрібно захищатися. Міфологія просто цікавила, — відповіла Банко вирішивши, що цього цілком достатньо.

Чоловік розсміявся. Банко стало теж смішно, хоч не розуміла з чого саме він сміється.

— Все так просто виявляється, що й справді смішно! — чоловік відкинувся на спинку стільця та поправив тарілку. — Й справді немає жодного впливу, але що тоді заважає спробувати? Втрачати немає чого...

— Є одна проблема, — перебила дівчина, — ви сказали, що вашого міфознавця вбили. Я можу стати наступною, до того ж моя смерть буде для вас великою втратою, хоч ніхто й не шукатиме. Таких нюансів доволі багато.

— Цілком погоджуюся, та обговорювати їх з особою, яка не є частиною нашого скромного колективу — не збираюся! Вибір за тобою.

Хлопці повернули голову очікуючи відповіді. Банко здалося, що якщо не погодиться, то вони без зайвої команди готові в кращому випадку виставити за двері, а в гіршому... краще напевне не думати про це зараз.

Дівчина поглянула на Гермеса, потім на Кіцуне, й на останок на Дзімму. Дивно, але навіть майже не вагавшись дівчина відповіла:

— Я згодна при одній умові.

— Уважно слухаю.

— Я маю лише знайти Цукуйомі. Це означає, що я “лише шукатиму” його, тобто вбивати або грабувати — цього не робитиму. Все ж хвилююся, що ще кілька гріхів створять мені проблеми.

— Віриш у Бога? — здивувався Кіцуне.

— Не заперечую.

Дзімму посміявся та теж не довго думаючи погодився. Різко підвівся та простягнув руку.

— Я згоден.

Дівчина теж підвелася. Потиснула руку ще раз нагадавши про що домовилися. Чоловік повідомив, що завтра підготує документ у якому офіційно прийме її на роботу. Посміхнулися одна одному та сіли на місця.

— Тепер ви можете все розповісти, — підігнала Банко.

Чоловік почув питання та звернувся до Кіцуне:

— Сподіваюся, що ти приніс гарні новини.

Хлопець посміхнувся. Й справді схожий на лисицю.

— Було кілька днів тому у нас гарне та пишне святкування, — він перебирав волосся та, здається, пригадував той день, — була вся еліта, а багато особливо жіночок, які полюбляють поговорити. Отже, за кілька гарних компліментів, жіночка років за п'ятдесят розповіла мені дещо цікаве.

Кіцуне обвів очима всіх присутніх та продовжив:

— Наш дорогий Маттео Мюллер виявляється живий живісінький.

— Хто це? — запитала.

— Чоловік з яким востаннє бачили Цукуйомі, — пояснив Дзімму.

Банко пояснили, що Маттео Мюллер — “чистокровний” німець. Тому він та його батьки крутяться у високих кругах. Але останні кілька років чоловік зник, а востаннє його бачили перед зникненням Цукуйомі.

— Як ти це дізнався? — запитав Гермес. Він був наймовчазнішим. — Чому впевнений, що це правда?

— Та жіночка одна з подруг пані Мюллер. Матір Маттео їй це розповіла одного разу на ще одному святкуванні, а ще сказала де він переховується, — парубок не поспішав видавати всю інформацію одразу. Здавалося, що це драгувало всіх, тому Кіцуне прискорився й продовжив: — нібито на приватному острові ще однієї подруги. Але на жаль, мої солодкі слова на неї не подіяли, та моя офіціантка була досить їй до вподоби. Словом, Маттео живий та переховується на приватному острові подруги його матері.

Далі були питання чому не сказав це раніше, бо ж минуло кілька днів. Кіцуне здивувався. Поділився гарними новинами, а його виходить ще й насварили. Хлопець обурився та зауважив, що вони були зайняті пошуками Банко та Жанни. Людей не й так вистачало, тому йому довелося відправити перевіряти своїх охоронців.

— Мені потрібно більше інформації про цього німця та про колишнього міфознавця, — сказала Банко, коли зрозуміла наскільки все заплутано.

— Звичайно. Сьогодні ввечері все підготують, а зранку ознайомишся, — посміхнувся Дзімму, — до речі, знайти Цукуйомі варто у цьому місяці.

— Чому? Я гадала, що термінів не буде. Звичайно, що чим швидше, тим краще.

— На початку наступного місяця відбудеться таємна нарада президентів, — спокійно відповів чоловік, — це найкращий час. Іншої можливості довго буде чекати. І в той день наша співпраця закінчиться. Після невеликої вистави.

Банко не повірила своїм вухам. Цього точно не очікувала.

— Чудесно! Цікаво, що ще я завтра вичитаю у договорі. Вам не здається, що все варто говорити одразу?

— Не варто перейматися через такі дрібниці, — спокійно відповів Дзімму, — деталі зараз не потрібні, але якщо коротко, то ти маєш визнати на публіку те, що всі ми рівні. Дурна справа на кілька хвилин. Не варто за це зараз перейматися.

Здавалося б, що Банко це мало заспокоїти, але насправді лише розізлило більше. Тільки бос знає, що має на увазі та що насправді варто робити. А пояснювати відмовився. Мовляв, на сьогодні досить інформації.

Він прогнав Банко та Гермеса. У кімнаті залишилися Дзімму та Кіцуне. Навіть охоронців не було.

Хлопець вирівняв спину. Встав зі стільця та потягнувся, як кіт. Бос не зводив очей з дверей через які щойно вийшли Банко та Гермес.

— А вона не дурепа, навіть досить розумна. Можливо навіть небезпечна. Що думаєш про це? — запитав Кіцуне та присів на стіл.

— Не схоже, що історія про її родину вигадка, але навколо все одно залишилося багато тасмниць, — задумано промовив Дзімму, а потім поглянув на Кіцуне та посміхнувся, — ти молодець і це беззаперечно.

Кіцуне поглянув на чоловіка та посміхнувся по особливому.

Банко була не надто задоволеною розмовою. Вона очікувала на інше. Все сталося зовсім не так, як хотілося...

— Ти мене слухаєш? — запитав Гермес.

Дівчина поглянула на нього. Вона поринула у свої думки як тільки переступила поріг. Тому звичайно, що не слухала.

— Завтра в тебе багато роботи. Маєш час відпочити до вечора.

— А що тоді? — зацікавлено запитала.

Гермес примружив очі та з підозрою поглянув на неї.

— Похорони, — коротко.

Серце Банко стислося. Здавалося, що стало кам'яним. Через це все геть забула про Жанну. Слова всі на мить зникли, а ті що були вимовлялися важко. Видавила з себе нещасне дякую та все.

Вони йшли коридором та не говорили. Хоча однозначно було про що. В дівчини голова боліла від нової інформації. Хвилювалася, що все змішається. Тепер намагалася думати лише про сьогоднішній вечір. Все що можна вже минуло. Можливо не найкраще, але все ж як є.

Вони прийшли до автомобіля. Гермес сказав почекати його та Кіцуне. В авто дівчина не сідала. Стала перед озером та споглядала птахів. Стояла табличка не чіпати та не годувати. Вдихала холодне повітря.

Скільки так простояла не знала. Але довго, бо Гермес встиг повернутися. В руках тримав свою сорочку та чорний піджак. За ним через мить повернувся Кіцуне. Здавалося, що він поспішав, щоб встигнути. Можливо навіть біг. Тепер стояв та поправляв своє довге волосся, яке закудлалося. Гермес кинув на нього важкий погляд, але змовчав. Їхали у тиші, інколи перекидаючись питаннями.

Приїхали за кілька годин, дві чи три, до багатоповерхового будинку. Він мав старий вигляд. Не те що б зовсім старий та частково розвалений, а не новий. Гермес з Кіцуне провили Банко екскурсію та допомогли перенести речі.

Кімнатка була невеликою та не найкращою для життя, але на ліпшу розраховувати було дурно та геть зухвало. В принципі, жити спокійно можна. Є все для нормального життя, до того ж Банко звикла.

Хлопці поїхали. Гермес нагадав про вечір та сказав чекати його. Дівчина пообіцяла. До вечора був час, тому вирішила відпочити. Речі так і залишила. Лягла та не помітила, як заснула. Голова боліла та думки тиснули. Одним словом неймовірно втомилася сьогодні.

Банко розбудив стукіт у двері кімнати. Це був Гермес. Він повідомив, що час збиратися та їхати. Час на зібрання дівчина проспала, та й одягу який би підходив на похорон немала. Тому вирішила залишити все так. Гермес здивувався її побачивши у тому самому одязі. Банко швидко промовила причину та пішла до авто. Його побачила ще раніше у вікні.

Виїхали за межі міста. Вечір був світлий. Банко хотіла багато, що запитати, але не могла. Сил і так залишалось мало. Варто поберегти. На благо, Гермес теж нічого не запитував. Сидів тихо та навіть не дивився у її бік.

Приїхали. Цвинтар був за містом на полі. Білі могили ніби кораблі на зелених хвилях. Спокійно та прохолодно. Кілька людей копали нові могильні ями. Єдине життя тут, а все інше смерть. Банко розглядала цвинтар, він був великим, та запитувала сама себе хто тут похований.

Раптом відчула щось на плечах. Різко повернула голову. Гермес одягнув свій чорний піджак дівчині на плечі.

— Ти ж не збираєшся у цьому йти на поховання? — натякнув парубок на червону сорочку, коли дівчина запитально поглянула на нього.

Подякувала та натягла зручніше. Сперечатися не хотіла. Не те місце та настрої. Жахливе відчуття. Та Банко здалося, що воно переслідє її все життя.

До молоді підійшов чоловік. Він повідомив, що труну опустили в землю та поцікавився чи хочуть вони все перевірити, щоб не було питань. погодилися та попрямували за чоловіком.

Йшли між рядами та дівчина зацікавлено їх розглядала. Надписи на надгробках з іменами померлих подекуди пошкодилися. Вигоріли та зітерлися. Напевне дуже давно вони тут.

— Я вперше на цвинтарі.

Сказала чомусь у голос. Гермес почув та здивувався, але продовжувати розмову не хотів. Банко дужче закуталася у піджак. Подув холодний вітер наповнений тугою та самотністю. Одинокі дерева посадженні родичами були голими — без листя. Навіть сухого не було. Але, на диво, смертю не віяло. Навпаки, спокоєм. Ніби люди тут не страждають, а — відпочивають.

Насправді прийшли досить швидко. Кілька людей ще закінчували свою роботу. Інші — спостерігали. На землі стояла домовина, не дорога, але досить не погана. Відчинена так, що можна зазирнути в середину.

Ніхто не говорив. Гермес попрямував до домовини, але зупинився коли побачив, що Банко стоїть не порушено. Коли говорила з босом якудзи мала більше впевненості та не боялася сказати зайвого, але не зараз. Частково, а можливо й повністю відчувала свою провину. Від цього ставало гірше. Тішило лиш те, що навколо були люди, при комусь точно не заплакала б.

Робітники розходилися. Банко й не помітила цього. Залишилося лише кілька. Гермес чекав. Банко важко видихнула та підійшла до домовини. В дерев'яній коробці лежала чарівна дівчина з чорним волоссям. Заплющеними очима. В такій самій чорній сукні, яка їй геть не личила, але не робила менш гарною. Псувала все лише дірка в чолі, яка видавала те, що вона не спить, а більше ніколи не прокинеться.

Банко було важко бачити подругу такою. Вперше з нею було так тихо. Без сміху та радості.

— Залишимо тебе попрощатися, — повідомив Гермес та збирався йти.

Його схопили за рукав чорної сорочки. Банко сама не зрозуміла, як так зробила. Хлопець здивовано глянув на неї. Банко відпустила та вдала, що нічого не сталося.

Всі пішли.

Залишилися лише дві подруги без змоги поговорити. Жодного “дякую” та “пробач”. Жодного слова. Банко втомилася плакати, втомилася бути сильною тоді й зараз. Втомилася від смертей та життя. Від цього острова та людей. Втомилася знаходити, а потім втрачати... втомилася... втомилася бути “ніким” та чужою.

Слова разом зі сльозами давили перекриваючи дихання та кров. Витісняли думки через вуха, бо геть нічого не чути. Так бридко та жахливо. Ноги не втримали та дівчина впала на землю поряд з домовиною. Обличчя омивалося слізьми, які не припинялися. Вперше за багато років плакала по справжньому. Безвихідь та біль, що переходили у крик — давила у собі. Жодного звуку. Не можна, щоб хтось почув. Вона обрала довгий та складний шлях й тепер має бути сильною.

Заради Жанни... інших... та себе.